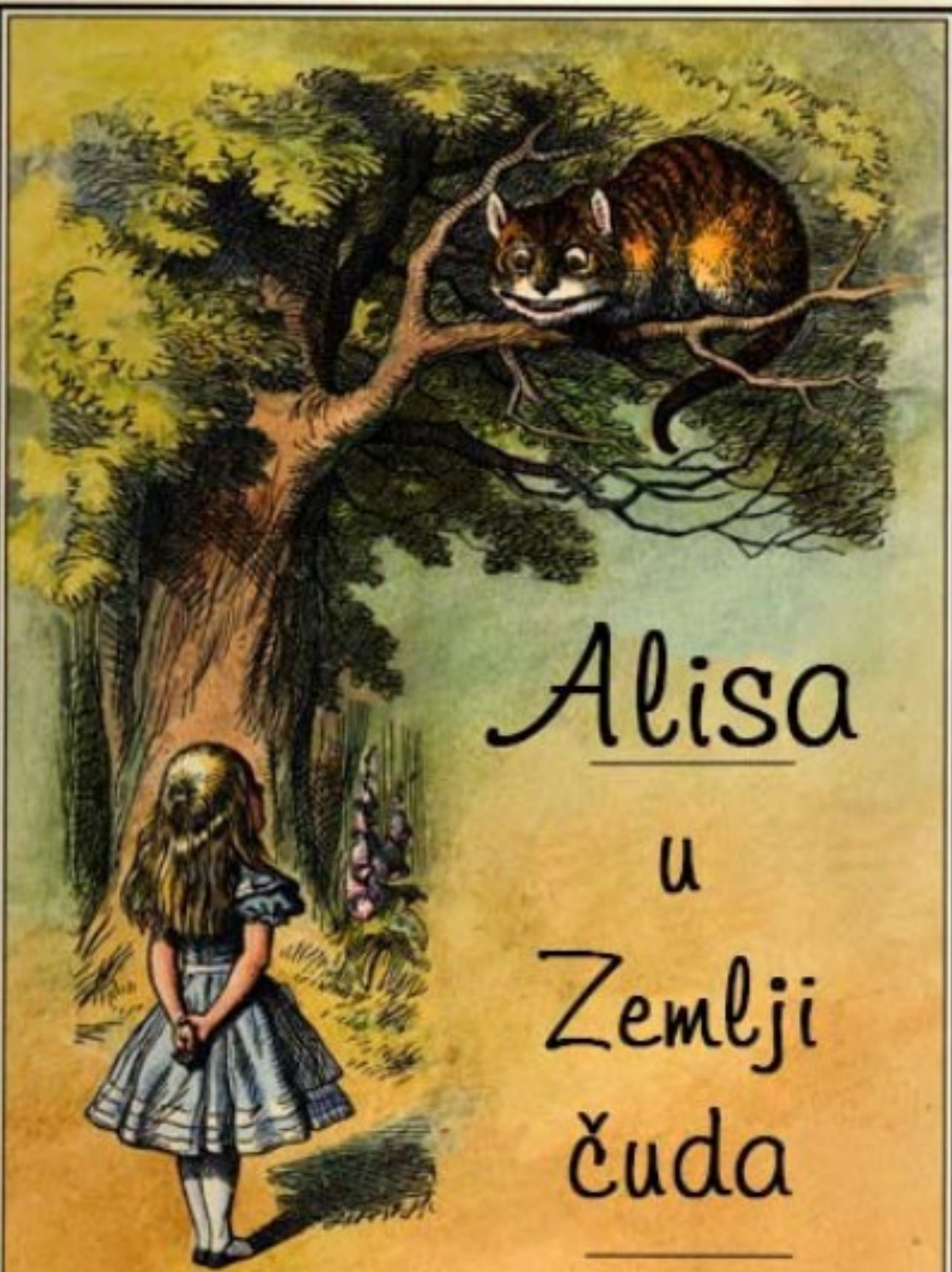

Alisa

u

Zemlji

čuda

Luis Kerol

Naslov originala

Alice's Adventures in Wonderland
Lewis Carroll

Illustrated by
John Tenniel

Luis Kerol

ALISA U ZEMLJI ČUDA

S engleskog prevela
Jasminka Ribar-Stojiljković

NIZ ZEČJU RUPU

Alisi je već bilo dosadilo da sedi na obali kraj svoje sestre i da ništa ne radi. Dvaput-triput gvirnula je u knjigu koju je sestra čitala, ali u njoj nije bilo ni slika ni razgovora. „Ih, kakva mi je pa to knjiga – pomisli Alisa – u kojoj nema ni slika ni razgovora?!”

Zato ona poče da premišlja (ukoliko je mogla, jer je dan bio tako topao da je bila prosto živa zaspala) ima li smisla da ubere malo belih rada i splete venčić, kad odjednom, jedan Beli Zec crvenkastih očiju protrča pored Alise.

U tome zbilja nije bilo ničeg naročitog, niti se Alisa baš mnogo iznenadila kad je čula da Zec kaže samom sebi:

– O, zaboga! Zaboga! Zadocniću! (Kad je Alisa posle mislila o svemu tome, palo joj je na pamet da je ipak trebalo da se začudi, ali tada joj se to činilo sasvim prirodno). Ali kad Zec izistinski izvadi sat iz džepa na prsluku, pogleda u sat i odjuri, Alisa skoči na noge. Sinu joj u glavi da još nikad nije videla ni Zeca sa džepom za sat, a kamoli da iz džepa vadi sat. Goreći od radoznalosti Alisa se stušti za Zecom preko polja i vide ga kako šmugnu u veliku zečju rupu ispod živice.

I Alisa se istog trenu sjuri za njim u tu rupu, ne

pomišljajući uopšte kako će izaći iz nje.

Zečja rupa se u početku protezala pravo napred kao neki tunel, a onda se spusti u dubinu tako naglo da Alisa nije imala vremena da se zaustavi, nego poče padati dole niz nekakav veoma dubok bunar.

Ili je bunar bio i suviše dubok, ili je Alisa padala i suviše polako, tek, imala je vremena napretek da dobro osmotri sve oko sebe i da se u čudu pita šta li će se dalje dogoditi. Najpre pokuša da pogleda dole, ne bi li videla šta je tamo očekuje, ali je pod njom sve bilo u gustom mraku tako da ništa nije videla; onda poče razgledati strane bunara i vide da su načičkane ormarima i policama za knjige; ponegde su o klinovima visile zemljopisne karte i slike. Alisa uz put uze s jedne police ćup na kojem je pisalo MARMELEDA OD POMORANDŽI, ali se strašno razočara, jer je ćup bio prazan; plašila se da ga baci dole, da nekoga tamo ne ubije, pa ga spusti na jedan od ormara pored kojih je padala.

„Pa posle ovakvog padanja – pomisli Alisa – neće mi ništa biti ako se desi da se skotrljam niz stepenište! Svi će mi se kod kuće diviti kako sam hrabra! Ma ne bih ni pisnula i da se stropoštam s našeg krova!” (To je zbilja bilo sasvim tačno.)

„Dole, dole, dole. Hoće li se ovo padanje ikad završiti? – Baš me zanima koliko sam milja do sada prešla? – reče Alisa naglas. – Mora da sam sada negde blizu središta zemlje. Čekaj da vidim: to bi bilo, čini mi se, oko četiri hiljade milja... (jer, Alisa je u školi učila nešto o tome, i mada sad i nije bila osobita prilika da pokaže šta zna, pošto je niko nije mogao čuti, ipak, dobro će joj doći da se presliša)... da, to je otprilike tačna razdaljina, ali sada, da mi je samo znati do koje sam geografske širine ili dužine dospela?” (Alisa nije baš ništa znala ni o geografskoj širini ni o dužini, ali joj se učinilo da to vrlo lepo i učeno zvuči.)

Pa je opet počela: „Pitam se da li ću pasti pravo kroz Zemlju? Kako bi bilo smešno da izađem među ljude koji idu

na glavi! Mislim da su to Antipatijani... (Bila je srećna što je niko ne čuje, jer ovo nije zvučalo baš kao ona prava reč)... – ali moraću da ih pitam kako se zove njihova zemlja. – Molim Vas, gospođo, da li je ovo Novi Zeland ili Australija?” (Dok je govorila, ona pokuša da se pokloni i napravi kniks. Zamisli da se klanjaš i praviš kniks dok padaš kroz vazduh! Misliš li da to možeš da uradiš?) „Ali zar neće pomisliti da sam najobičnija neznalica! Ne, bilo bi glupo da pitam; možda je negde napisano ime te zemlje, pa ću ga videti.”

Dole, dole, dole. Pošto nije imala šta drugo da radi, Alisa opet poče da priča sama sebi. – Zacelo ću večeras nedostajati Dini (Dina je bila njena mačka). Nadam se da neće zaboraviti da joj daju njeno čanče mleka za užinu. Oh, moja draga Dina, baš mi je krivo što sada nisi sa mnom! Doduše, ovde, u vazduhu, nema nijednog miša, ali možeš da uhvatiš šišmiša, a to je, znaš, vrlo slično mišu. Samo ne znam da li mačke jedu šišmiše? I tada se Alisi pridrema, pa onako kroz san poče govoriti: „Jedu li mačke šišmiše, jedu li šišmiši mačke?” Pošto nije mogla da odgovori ni na ovo pitanje, bilo joj je baš svejedno govorila ovako ili onako. Alisa je tonula u san i taman je počela da sanja kako se šeta sa Dinom, držeći je za šapu i kako joj govori vrlo ozbiljno: – Čuj, Dina, reci mi istinu, da li si ikad smazala šišmiša? – kad odjednom, tres! tras! ona pade na hrpu grančica i suvog lišća i tako se svršilo padanje.

Alisa je ostala zdrava i čitava, pa odmah skoči na noge; pogleda gore, ali nad njom se nadnela duboka pomrčina; pred njom se pružao jedan dugačak hodnik i ona opazi u daljini Belog Zeca kako odmiče njime. Ne časeći časa Alisa polete kao vetar i taman stiže da čuje kako Zec, zamičući za ugao, kaže: – Tako mi ušiju i brkova, zakasniću! – Bila mu je gotovo za petama, ali kad dođe do ugla i skrenu, od Zeca nije bilo ni traga ni glasa. Našla se u dugačkom hodniku, osvetljenom mnogim svetiljkama koje su visile sa tavanice.

Svud unaokolo bila su vrata, ali su sva bila zaključana. Alisa pođe od vrata do vrata pokušavajući da ih otvori i na kraju se vrati sva tužna na sredinu hodnika, razmišljajući kako li će uopšte izaći odatle.

Iznenada se pred njom stvori jedan tronožni stočić, sav od stakla; na njemu je bio samo jedan ključić od pravog pravcatog zlata. Alisa odmah pomisli da bi ključem mogla otvoriti jedna od mnogih vrata, ali hoćeš! ili su ključaonice bile prevelike ili je ključ bio mali, tek nijedna se vrata nisu mogla otvoriti. Ali, kad je tako po drugi put zaredala od vrata do vrata,

Alisa ugleda nisku zavesu koju ranije nije primetila. Iza zavese bila su vratanca oko petnaest palaca visoka. Na svoju veliku radost vide da zlatni ključ odgovara bravi.

Alisa otvori vratanca i ugleda mali prolaz jedva nešto širi od ulaza u mišju rupu. Kleče na tle, proviri kroz prolaz i ugleda najlepší vrt od svih koje je dotad ikad videla. Tako je želela da izađe iz tog mračnog prolaza i da šeta između onih leja raznobojnog cveća, između hladovitih vodoskoka. Ali ona nije mogla čak ni glavu da promoli kroz vrata. „Pa čak i kad bi mi glava prošla – pomisli sirota Alisa – šta mi vredi kad ramena ne mogu da prođu. Uh! što bih volela da mogu da se sklopim kao durbin! Mislim da bih i mogla, samo kad bih znala kako da počnem.” Jer, vidiš, malopre se dogodilo toliko neverovatnih stvari da je Alisa poverovala da malo čega ima nemogućeg.

Pošto je videla da nema smisla da čeka pred vratancima,

vrati se stolu, nadajući se da će tamo naći drugi ključ ili bar neku knjigu u kojoj piše kako se ljudi mogu sklapati kao durbini. Ali, ovog puta ona na stolu nađe jednu bočicu. – Malopre, sigurna sam, nije bila ovde – reče Alisa. Uz grlić boce bio je privezan natpis ispisan lepim, krupnim štampanim slovima: POPIJ ME!

Lako je reći: „Popij me”, ali mudra devojčica kao što je bila Alisa nije htela da to uradi tako naprečac. – A ne, prvo ću da pogledam da negde ne piše OTROV. – Jer ona je čitala nekoliko poučnih pričica o deci koja su ili izgorela ili su ih rastrgla neka čudovišta i sve tako neke grozne stvari, a sve se događa kad ne slušaš ni najobičnije savete svojih prijatelja, kao na primer: ako žarač vreo u ruci držiš, lako možeš da se opržiš; kad nož prst poseče, krv iz njega teče; i dobro je upamtila da popiješ li iz boce na kojoj „otrov” piše, neće te biti više.

Kako na bočici nije pisalo „otrov”, Alisa odluči da malo gucne. Za divno čudo, to što je gucnula bilo je vrlo ukusno (to je bila neka mešavina pite od trešanja, ananasa, ćurećeg pečenja, medenjaka i prepečenog hleba sa maslacem), ona nagnu bočicu i slatko je do dna iskapi.

– Što se čudno osećam! – reče Alisa. – Sklapam se kao neki durbin.

Zbilja je tako i bilo. Sada je bila samo deset palaca visoka. Sva se ozarila pri pomisli da je sad taman tolika da može da

prođe kroz vratanca i uđe u onaj divni vrt. Ali najpre sačeka nekoliko minuta da vidi hoće li se još smanjiti. Čak se i zabrinu zbog toga. – Jer, znaš, to mora da se završi – reče Alisa sama sebi – to što se smanjujem kao sveća. Baš me zanima kako ću izgledati? – I ona pokuša da se seti kako izgleda plamen sveće kad sveća izgori, ali se nije mogla setiti da je ikad videla tako nešto.

Malo kasnije, pošto se uveri da se ništa nije desilo, ona se odluči da odmah ode u vrt. Ali avaj, jadna Alisa! Kad je stigla do vrata seti se da je zaboravila zlatan ključić, a kad se vratila po njega vide da je tako mala da ga ne može dohvatiti. Lepo ga je videla kroz staklo i trudila se iz petnih žila da se uspenra uz nogu od stola, ali noga je bila suviše glatka i klizava; a kad posustade od uzaludnih napora, jadno malo stvorenje sede i briznu u plač.

– Hajde, nema vajde od plakanja! – reče Alisa sebi veoma oštro – savetujem ti da smesta prestaneš! – Ona je obično sama sebi davala vrlo dobre savete (ali ih se retko pridržavala), a ponekad bi sebe tako oštro izgrdila da su joj suze navirale na oči; jednom je pokušala da samu sebe ošamari zato što je sebe prevarila kad je sama sa sobom igrala kroket, jer je to neobično dete mnogo volelo da se pretvara čas u Alisu čas u neku drugu devojčicu. – Šta vredi da sada zamišljam da sam dve devojčice kad od mene nije ostalo ni toliko da bude jedna čestita devojčica!

Ubrzo ispod stola ugleda staklenu kutijicu, otvori je i nađe u njoj jedan majušni kolač. Na njemu je suvim grožđem bilo ispisano: „POJEDI ME”. – E pa, poješću ga – reče Alisa – i ako od njega porastem moći ću da dohvatim ključ, a ako se još više smanjim, moći ću da se provučem ispod vrata. Pa kako god okreneš, ući ću u vrt, baš mi je svejedno šta će da se desi.

Pojela je parčence i brižno rekla onako za sebe: – Kuda ću sada, naviše ili naniže? – držeći ruke na temenu, da vidi

kuda joj glava ide; kako se iznenadila kad je videla da je ostala ista. Tako uvek i biva kad se jedu kolači, ali Alisa se toliko navikla da se dešavaju sve neke čudne stvari da joj je sada izgledalo vrlo dosadno i glupo da život teče svojim običnim tokom.

Zato svojski prionu i začas pojede kolač do poslednje mrvice.

JEZERO SUZA

Sve čudije i čudije! – povika Alisa (toliko se iznenadila da je zaboravila kako se pravilno govori). – Izvlačim se kao najveći durbin na svetu! Zbogom, moja stopala! – (jer kad je pogledala u svoja stopala bila su tako daleko da ih je skoro izgubila iz vida). – O, jadna moja mala stopala! Ko li će vam sada navlačiti čarape i obuvati cipele? Svakako, ja neću moći. Kako za vas da se brinem, gde ću ja biti a gde vi? Snađite se kako god znate i umete! „Ipak, treba da budem dobra prema njima – pomisli Alisa – jer inače neće hteti da idu kuda ja budem htela! Čekaj da smislim: poklanjaću im svakog Božića po par novih čizama.”

I tako je ona nastavila da smišlja kako da to izvede. „Moraću da ih pošaljem po nosaču, što je to smešno da šaljem poklon svojim sopstvenim stopalima! A kakva li će tek biti adresa:

*Alisinom desnom stopalu, lično
na ćilimu kraj kamina*

(s pozdravom od Alise)

E pa baš govorim gluposti!”

U istom trenutku njena glava udari o tavanicu hodnika: sad je bila više od devet stopa visoka, pa za tili čas dohvati zlatan ključić i odjuri prema baštenskim vratima.

Jadna Alisa! Uspela je samo jedno oko da prisloni uz vratanca i pogleda u vrt, i to tek kad je legla na bok; nije više bilo nade da će se ikada provući kroz njih, pa sede na pod i opet briznu u plač.

– Stidi se! – prekori Alisa samu sebe. – Tako velika

devojčica (a to je zaista mogla za sebe da kaže) pa cmizdri! Odmah da si prestala! – Ali ona nastavi da plače sve jače, lijući potoke suza, sve dok se oko nje ne napravi pravo pravcato jezero, duboko četiri palca, koje se širilo i preplavljivalo pola hodnika.

Malo kasnije Alisa ču tapkanje nogu u daljini. Hitro obrisa suze da vidi ko to ide. To se vraćao Beli Zec, divno obučen. U jednoj ruci je držao bele rukavice od jareće kože a u drugoj veliku lepezu. Približavao se žustro, i u velikoj žurbi, mrmljajući: – Oh,

Vojvotkinja, Vojvotkinja! Razbesneće se što me tako dugo čeka! – Alisa je bila tako očajna da je htela da zamoli nekog za pomoć, pa ma ko to bio, zato, kad se

Beli Zec približi ona tihim i plašljivim glasom zausti: – Da li biste, molim vas... – Beli Zec naglo ustuknu, ispusti rukavice od jareće kože i lepezu i kao vetar odjuri u mrak.

Alisa podiže lepezu i rukavice, i pošto je u hodniku bilo veoma toplo, poče se hladiti lepezom i govoriti: – O, svašta, svašta, kako je danas sve naopako! A juče je sve bilo kao i uvek. Da mi je znati, jesam li se preko noći promenila? Da razmislim: da li sam bila ista jutros kad sam ustala? Sve mi se čini da sam bila nešto malo drugačija! Dobro, ako nisam ona ista, pa ko sam onda, pobogu, ja? E to je baš prava zagonetka! – I poče da misli na svu decu za koju je znala da su istih godina kao ona, da vidi da se nije pretvorila u neko od njih.

– Sigurna sam da nisam Ada – reče Alisa – jer ona ima divne dugačke lokne, a moja kosa je sasvim prava; i sigurna sam da ne mogu da budem Mejbel, jer ja znam tolike stvari, a ona je, pih, takva neznalica! Pored toga ona je ona a ja sam ja i... ala je sve to zapetljano! Dela da se preslišam, znam li sve što sam nekad znala: četiri puta pet je dvanaest, četiri puta šest je trinaest, četiri puta sedam je... o, svašta! Nastavim li tako nikad neću doći do dvadeset; a i tablica množenja nije tako važna. Da pokušam sa geografijom. London je glavni grad Pariza. Pariz je glavni grad Rima, a Rim je... ne, to ništa ne valja, sigurna sam! Mora da sam se pretvorila u Mejbel! Probaću da recitujem: Mali krokodil; Alisa skrsti ruke kao da odgovara u školi i poče da recituje. Ali glas joj je bio nekako čudan i promukao, a reči su išle zbrda–zdola kao da to nisu one iste:

*Znaš li malog krokodila,
sa obala reke Nila,
on rep blistav čisti, mije,
i nikad mu dosta nije!*

*On svoje ralje širi čilo,
osmehom susreće ribe tako,
u svoju čeljust mami ih milo,
a kada uđu – guta ih lako.*

– Pa ovo uopšte nisu tačne reči – reče jedna Alisa i ponovo joj se oči napuniše suzama. – Ništa drugo, ja sam ipak Mejbel i moraću da živim u onoj bednoj kućici i neću imati nikakve igračke! I što je najgore, moraću strašno mnogo da učim! E, rešila sam! Ako sam Mejbel, ja ću ovde da ostanem! Ništa im neće vredeti što će zavirivati ovamo i zvati me: „Dođi gore, dušo!” Ja ću samo podići glavu i reći: „Kažite mi ko sam ja! Recite mi najpre to, pa ako mi se bude dopadalo da

budem ta devojčica, ja ću da dođem gore, a ako ne, ostaću ovde dole sve dok ne postanem neka druga!” – O, jadna ja! – povika Alisa i grunu u plač – tako bih volela da oni provire dole! Već mi je dosta toga da budem ovako sama ovde!

I dok je ovo govorila, Alisa baci pogled na svoje ruke i veoma se iznenadi kad vide da je navukla na ruku jednu rukavicu Belog Zeca. „Kako sam samo to uspela! – pomisli Alisa – mora da sam opet postala mala.” Alisa ustade i priđe stolu da se izmeri. Kao što je i mislila, sada je bila dve stope visoka i jednako se smanjivala. Odmah pogodi da je to sve zbog lepeze, pa je brzo ispusti, i to u pravi čas da sasvim ne iščezne.

– Umalo da nagrabusim! – reče Alisa, silno uplašena ovom iznenadnom promenom, ali i srećna što nije sasvim iščezla. – A sada brže–bolje u vrt! – ona potrča što je brže mogla ka malim vratima; ali, eto jada, vrata su opet bila zatvorena, a zlatan ključić ležao je kao i pre na staklenom stolu. „Ovo je gore no ikad! – pomisli jadna devojčica – nikad nisam bila ovako mala! Baš je sve grozno!”

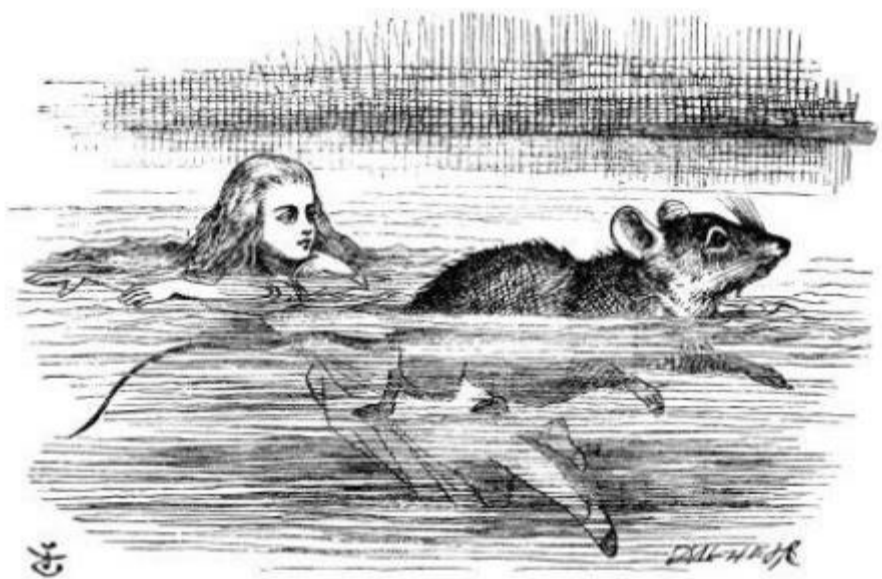
Čim ovo izgovori, Alisa se okliznu i za tili čas – buć! bila je do guše u slanoj vodi. Prvo je pomislila da je nekako pala u more. – U tom slučaju vratiću se kući vozom – reče Alisa sama sebi. (Alisa je bila jedan jedini put u životu na

moru, pa je zaključila da gde god odeš na morsku obalu tamo nađeš neke kabine u moru, vidiš decu sa drvenim lopaticama kako se igraju u pesku i čitav niz kuća za izdavanje, a iza njih je železnička stanica.) Ipak Alisa ubrzo uvide da se nalazi u jezeru suza koje je prolila kad je bila devet stopa visoka.

– Bolje bi bilo da sam manje plakala! – reče Alisa plivajući tamo-amo i tražeći kako da odatle izađe. – Skupo ću sad to platiti, udaviću se u sopstvenim suzama! To će biti zbilja čudno! Ali, ionako je sve danas čudno!

Baš tada Alisa začu kako nešto bučka po jezeru, malo dalje od nje, i zapliva da izbliza vidi šta je to. Najpre pomisli da će to biti morž ili nilski konj, ali se seti kako je mala i ubrzo vide da je to samo neki miš koji je kao i ona upao u jezero.

„Da li вреди da razgovaram sa ovim mišem? – pomisli Alisa. – Ovde dole je sve drugačije i ništa se ne bih začudila da i on ume da govori; neće biti na odmet da pokušam.” Tako ona počeo:

– O, Mišu! Znaš li kako da izađem iz ovog jezera?

Mnogo sam se umorila plivajući tamo-amo, o Mišu! (Alisa je mislila da upravo ovako treba osloviti miša. Istina, nikad dotad to nije radila, ali dobro se sećala da je u latinskoj gramatici svog brata videla da piše: miš, miša, mišu, o, mišu!) Miš je pogleda radoznalo i učini joj se kao da joj je

namignuo svojim malim okom, ali ništa ne reče.

„Možda ne razume engleski – pomisli Alisa. – Kladila bih se da je on francuski miš koji je došao ovamo sa Viljemom Osvajačem.” (Jer i pored sveg svoga znanja istorije ona nije bila sigurna kada se šta desilo.) Zato reče mišu na francuskom: – *Ou est ma chatte?*¹ – to je bila prva rečenica u njenoj francuskoj čitanci. Miš na to poskoči iz vode sav drhteći od straha. – O, izvini, izvini! – povika brzo Alisa, u strahu da nije uvredila njegov mišji ponos. – Potpuno sam smela s uma da ti ne voliš mačke.

– Ne volim mačke! – ciknu miš kreštavo i usplahireno. – Da li bi ti volela mačke da si na mom mestu?

– Pa možda i ne bih – reče Alisa blago da ga umiri. – Nemoj se ljutiti. A ipak bih volela da mogu da ti pokažem svoju mačku Dinu, znaš. Zacelo bi promenio mišljenje o mačkama da znaš nju. Ona je tako ljupko i miroljubivo stvorenje! – Alisa nastavi kao da priča samoj sebi plivajući leno tamo–amo po jezeru. – Znaš, ona tamo lepo sedi kraj vatre i prede, liže šape i umiva lice, i tako je slatka dok je mazim na krilu; i pravi je majstor u hvatanju miševa! O, izvini, molim te! – uzviknu opet Alisa, jer se Miš odjednom sav naježio i ona pomisli da se ovog puta zaista uvredio. – Više nećemo o njoj govoriti ako ti nećeš!

– Kako mi! – ciknu Miš kome se čak i rep tresao. – Zar da ja govorim o takvom stvoru! Moja porodica je oduvek mrzela mačke: gadna, podla, ogavna stvorenja! Ni ime neću da im čujem više!

– I nećeš! – uzvratila Alisa u želji da što pre skrene razgovor na nešto drugo. – Voliš li, voliš li... pse? – Miš ništa ne odgovori, pa Alisa živahno nastavi. – Ima jedan tako sladak pas u našem susedstvu, volela bih da ti ga pokažem! To je mali terijer svetlih očiju, znaš, i ima tako dugačku, kovrdžavu, kestenjavu dlaku. Pa kad nešto baciš on trči i donese, pa ume da šeni i moli za ručak, i svašta još zna, ni

pola toga ne mogu da se setim. Gazda mu je neki seljak, znaš, i kaže da on vredi suva zlata. Kaže da mu podavi sve pacove i... o, šta mi bi! – uzviknu Alisa žalosno – čini mi se da sam ga opet uvredila! – jer Miš otpliva što je brže mogao, ustalasavši čitavo jezero.

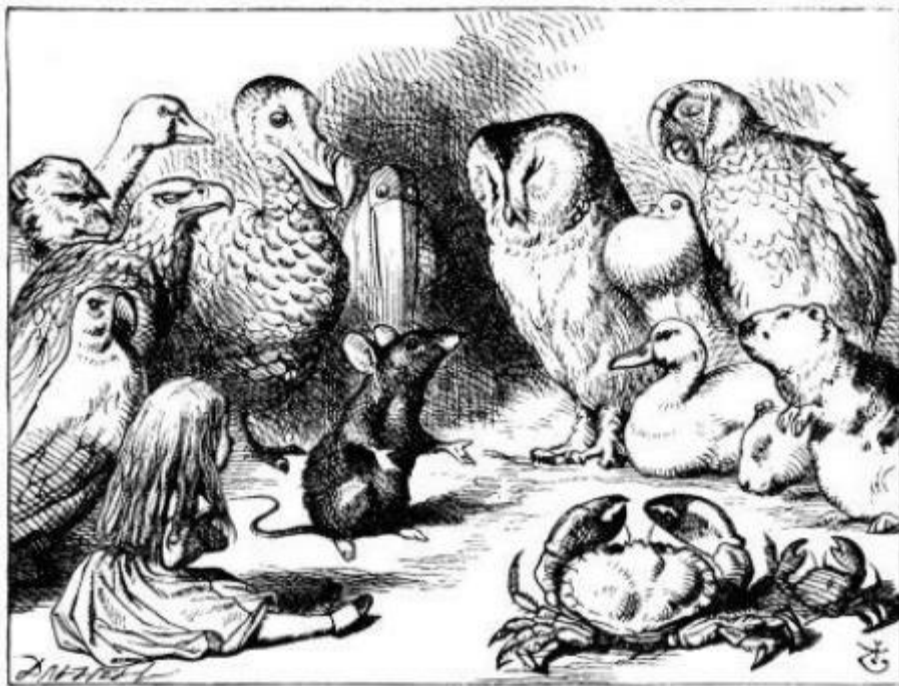
Ona ga blago pozva: – Dragi moj Mišiću! Vрати se, molim te, pa više nećemo govoriti ni o mačkama ni o psima, kad ih već ne voliš! – Kad to Miš ču, okrete se i polako dopliva do nje. Bio je sav bled (to je zbog patnje, pomisli Alisa) i reče tihim, drhtavim glasom: – Hajdemo na obalu, pa ću ti tamo ispričati svoj život, pa ćeš onda razumeti zašto mrzim pse i mačke.

Bilo je krajnje vreme da izađu, jer su jezero preplavile razne životinje i ptice; tu je bila jedna Patka, pa Dodo, pa Lori, i jedan Orlić i još nekoliko drugih čudnih stvorova. Alisa zapliva prva, svi krenuše za njom i tako čitava družina otpliva prema obali.

IZBORNA TRKA I DUGA PRIČA

Zbilja, svi oni što se skupiše na obali bili su jedno čudno društvanje: ptice uprljanog i opuštenog perja, životinje slepljene dlake, svi mokri do gole kože, ljuti i jadni.

Prva im je briga bila kako da se osuše. Savetovali su se šta da rade i posle nekoliko minuta Alisi se učinilo sasvim prirodno da sa njima razgovara kao da ih je znala čitavog svog života. Čak se i dugo prepirala sa Lorijem, koji se na kraju uzjogunio, pa je samo ponavljao: – Ja sam stariji od tebe, ja to sigurno bolje znam! – Ali Alisa se nije predavala, dok joj ne kaže koliko ima godina, a Lori nije hteo da joj to kaže, pa tako više nisu ni imali šta da razgovaraju.

Najzad se javi Miš koji je uživao veliki ugled među njima. – Sednite svi i slušajte me! Budete li me slušali brzo ćete se osušiti! – Svi posedaše u krug a Miš se nađe u sredini. Alisa ga je zabrinuto gledala,

osećajući da će strašno nazepsti ako uskoro ne bude suva.

– Pa, jeste li spremni? – zapita ih Miš važnim glasom – ovo je najsuvoparnija stvar koju ja znam. Mir i tišina, molim vas! – Viljema Osvajača, koga je papa blagonaklono podržavao,

uskoro su priznali i Englezi koji nisu imali vođu, i u to vreme bili su se već privikli na vlast nametnika i osvajača. Edwin i Morkar, vojvode od Merša i Nortambrija...

– Uh! – izusti Lori cvokoćući.

– Molim? – upita Miš, mršteći se, ali vrlo učtivo. – Jeste li nešto rekli?

– Ja? Ma ne! – brzo odgovori Lori.

– Mislio sam da jeste – reče Miš. – Nastaviću. Edwin i Morkar, vojvode od Merša i Nortambrija, izjasniše se za njega; čak i Stigand, rodoljubivi nadbiskup od Kenterberija, našao je to za shodno...

– Našao šta? – upita Patka.

– Našao je to – Miš reče besno – naravno, vi svi znate šta to znači!

– Znam ja vrlo dobro šta to znači kad ja nađem nešto – reče Patka. – To je obično žaba ili crv. Ali pitam se šta je nadbiskup našao.

Miš se pravio da nije čuo pitanje i žurno nastavi:

– Našao je za shodno da sa Edgarom Atelingom ode u susret Viljemu i da mu ponudi krunu. Viljemovo držanje je u početku bilo uzdržano. Ali drskost njegovih Normana... Da li ti je sada bolje, dušo? – upita Miš, okrenuvši se prema Alisi.

– Nikad nisam bila tako mokra – reče Alisa tužno – ovo me nije nimalo osušilo.

– Kad je tako – reče Dodo dostojanstveno i skoči na noge – odlažem sastanak do daljnjeg i predlažem da preduzmemo neke energične mere za svrsishodnije isceljenje...

– Govori da te svi razumeju – dobaci Orlić. – Ne razumem ni polovinu tih tvojih dugačkih reči, a bogme ne verujem ni da ih ti razumeš! – I Orlić pognu glavu da sakrije podsmeh; neke su se ptičice smejuljile.

– Ono što sam hteo da kažem – ljutnu se Dodo – samo je to da bi za naše sušenje najbolja bila izborna trka.

– Šta je to opet, kakva izborna trka? – upita Alisa; nju to

nije baš toliko zanimalo, ali Dodo je ućutao kao da oćekuje da neko drugi odgovori, a niko nije hteo ni da bekne.

– Dakle – reće Dodo – najbolje ćemo to objasniti na delu. (Moćda i sam Źeliš to da probaš jednog zimskog dana, pa ću ti reći kako je to Dodo sve izveo.)

Prvo je nacrtao putanju nalik na neki krug (– Krug ne mora baš da je sasvim pravilan – dodade Dodo), pa se ova drućina porećala ovde-onde uz crtu. Nije tu bilo onog „jedan, dva, tri” nego je svako startovao kad je hteo i prestajao opet kad mu je to palo na pamet, tako da je teško bilo reći kad se trka završila. Pošto su tako trćali oko pola sata unaokolo Dodo odjedanput uzviknu: – Trka je završena! – Svi se onako zadihani okupiše oko njega i zapitkivahu ga: – Ko je pobedio?

Dodo nije mogao tek onako da im odgovori, sede i duboko se zamisli, metnuvši prst na ćelo (to je poza u kojoj obićno vidiš Šekspira na slikama), a ostali su ćutke ćekali. Najzad Dodo izjavi: – Svi su pobedili i svi treba da dobiju nagrade.

– Ali ko će da podeli te nagrade? – upitaše svi u horu.

– Pa ona, naravno – odgovori Dodo, pokazujući prstom na Alisu i svi se u tren oka sjatiše oko nje uzvikujući: – NAGRADE, NAGRADE!

Alisa nije znala šta da radi i onako u oćajanju zavuće ruku u džep i naće u njemu punu kutiju šećerlema (sva sreća da ona slana voda nije ušla unutra) i svakom dade po jednu kao nagradu. Imala je taćno onoliko šećerlema koliko je njih bilo.

– Ali i ona mora dobiti nagradu – reće Miš.

– Naravno – sloći se Dodo vaćno.

– Šta imaš još u tom džepu? – upita Alisu.

– Samo jedan naprstak – odgovori tućno Alisa.

– Daj mi ga – reće Dodo.

Svi se opet okupiše oko nje, a Dodo joj svećano urući naprstak govoreći: – Molim vas da primite na dar ovaj

elegantni naprstak. – Kad je on završio svoj kratki govor svi zaklicaše.

Alisi je sve to izgledalo budalasto ali pošto su oni bili tako ozbiljni, nije se usudila da se nasmeje. Nije znala šta da kaže, pa se samo pokloni i uze naprstak, pretvarajući se koliko je god mogla da to ozbiljno prima.

Sada je na redu bilo da pojedu šećerleme; to izazva priličnu zbrku i galamu; velike ptice su se žalile da im šećerlema nije ni za jedan zub, a malima je zalogaj zastao u grlu, pa su ih morali lupkati po leđima. Na kraju se ipak sve lepo završilo pa svi opet posedaše u krug i zamoliše Miša da im nešto priča.

– Obećao si da ćeš mi ispričati tvoju istoriju, zar ne? – reče Alisa – i zašto mrziš M. i P. – prošaputa ona plašeći se da ga opet ne uvredi.

– Moja je priča duga i tužna! – reče Miš okrenuvši se Alisi i uzdahnuvši.

– Duga? Kao tvoj rep – upita Alisa gledajući začuđeno Mišev rep. – Ali zašto kažeš da je tužna?

I dok je Miš pričao, vrzmalo joj se po glavi da ta priča izgleda ovako:

*Jednom mišu Rundov reče,
kad ga u kući zateče:*

*– Hajdmo u sud nas dvoje, tužiću te
i terati svoje.*

Bio kriv ili prav,

šta me se to tiče,
zna se, valjda, da se,
moja reč nikad ne poriče.

Od jutros se
ničega
ja ne bojim
hoću pravdu
da ti skrojim. –
A miš hrabrost steče
i odmah mu reče:
– Stani, džukcu,
nisam lud,
da idem na
takav sud.

A i da znaš,
sudija,
porota,
i sudijsko
veće,
nedužnog,
zaceo,
osuditi
neće!

A na to će
Rundov,
prepredenko
stari:

– Ja ću
biti
sudija,
to može
biti
svako!

Ja ću

*biti
porota,
to je
bar lako!
Ja ću
voditi
parnicu celu,
pošto si
uhvaćen
na delu,
neću
biti
škrt,
osudiću
te
na
smrt!*

– Ti ne slušaš! – reče Miš Alisi strogo. – Ko zna na šta misliš?

– O, izvini, molim te! – reče Alisa vrlo ponizno. – Mislim da si stao kod pete krivine.

– Nisam! – ciknu Miš ljutito.

– Tu je čvor – dodade Alisa, uvek spremna da bude na usluzi, gledajući zabrinuto oko sebe. – Ah, daj da ti pomognem da ga razmrsimo!

– Ostavi me na miru – obrecnu se Miš, i ustade spremajući se da ode. – Vređaš me kad govoriš takve gluposti!

– Nisam mislila da te uvredim – počeo da se pravda jedna Alisa. – Ti se tako lako vređaš!

Miš u odgovor samo progundao nešto.

– Molim te, vrati se i dovrši svoju priču! – povika za njim Alisa, a ostali se pridružiše u horu. – Dela, vrati se, molimo

te! – ali Miš samo nestrpljivo zatrese glavom i pođe brže.

– Šteta što nije hteo da ostane! – reče Lori kad se Miš izgubi sa vidika. Jedna stara račica iskoristi priliku da pouči svoju kćerku: – Eto, vidiš, draga moja, nek ti ovo bude dobra škola da nikad ne padaš u vatru! – Jezik za zube, mama! – uzvratila mlada račica prilično jetko. – Ti si kadra i ostrigu da nateraš da plane!

– Baš bih volela da je ovde naša Dina, stvarno bih volela! – reče Alisa glasno, ne obraćajući se nikom posebno. – Začas bi ga ona šćepala i dovukla nazad!

– A ko je Dina, ako smem da pitam? – reče Lori.

Alisa odgovori žustro, jer je uvek bila spremna da priča o svojoj ljubimici: – Dina je naša mačka. Ne možete ni da zamislite kako ona vešto ume da hvata miševe! A tek da je vidite kako juri ptice! Ta ona pojede ptičicu dok trepneš!

Alisin govor izazva priličnu pometnju među družinom. Neke se ptice odjedanput uzvrpoljiše: jedna stara Svraka poče brižljivo da se umotava, mrmljajući: – Ja zbilja moram da idem kući; noćni vazduh nikako ne prija mom grlu! – I Kanarinka usplahirenim glasom pozva svoje ptiće: – Hajdemo, deco moja! Već je krajnje vreme da idete u postelju! – I pod raznim izgovorima svi se razidoše i Alisa ubrzo ostade sama.

– Šta mi je trebalo da pominjem Dinu! – reče sama sebi tužno. – Izgleda da je ovde dole niko ne voli, a ja bih se zaklela da je ona najbolja mačka na svetu! Oh, draga moja Dina, da li ću te ikad više videti! – I tada jadna Alisa poče da plače, jer je bila veoma usamljena i klonula. Malo docnije ona opet ču lako tapkanje nožica negde u blizini, živnu i žudno pogleda unaokolo nadajući se u duši da se to Miš ipak predomislio, pa se vraća da završi svoju priču.

ZEC ŠALJE MALOG BILA UNUTRA

Bio je to Beli Zec, kaskao je polako natrag i zbunjeno se osvrtao i levo i desno. Ona ga ču kako za svoj račun mrmlja: „Vojvotkinja! Vojvotkinja! Teško meni, drage moje šape! Teško mojoj koži i brcima! Narediće da me pogube, to je kao dva i dva četiri! Ne bio ja ko sam! Gde li sam ih samo, da mi je znati, ispustio?” Alisa se odmah doseti da on traži lepezu i bele rukavice od jareće kože, pa želeći da mu pomogne i ona poče da ih traži, međutim nigde ni traga od njih. Kao da se sve promenilo otkako je isplivala iz jezera i onaj veliki hodnik i stakleni stočić, mala vrata, sve je to nestalo.

Ubrzo Zec opazi Alisu kako svuda zaviruje i ljutito reče: – Pa, dobro, Meri En, šta ti ovde radiš? Smesta trči kući i donesi mi rukavice i lepezu! Hajde požuri! – Alisa se toliko uplašila da odmah otrča tamo kuda joj je pokazao i ne pokušavajući da mu objasni da se prevario.

– On misli da sam njegova služavka – reče ona u trku samoj sebi. – Ala će se začuditi kad sazna ko sam! Ali bolje da mu ja donesem te rukavice i lepezu, samo ako ih nađem. – Dok je to govorila, stiže pred jednu urednu malu kuću, sa sjajnom mesinganom pločicom iznad vrata na kojoj je bilo urezano ime: **B. ZEC**. Uđe ne kucajući, pohita uz stepenice, sve u strahu da ne naleti na pravu Meri En, pa da je ona otera pre nego što nađe rukavice i lepezu.

– Da se čovek čudom čudi – reče Alisa – što me najobičniji Zec šalje da poslušam! Još će mi se desiti da me idući put Dina pošalje da je nešto poslušam! – Poče da razmišlja kako bi to bilo: – Gospođice Alisa! Smesta dođite ovamo i spremite se za šetnju! – Dolazim odmah, dadiljo! Ali moram prvo da

pripazim na ovu mišju rupu, dok se ne vrati Dina, jer bi miš mogao pobeći!... Samo sve mi se čini da Dinu ne bi dugo držali u kući, kad bi ona počela ovako svakom da zapoveda!

Uto ona uđe u malu urednu sobu sa stolom kod prozora (kao što se nadala) i na njemu je bila lepeza i dva-tri para belih rukavica. Ona uze lepezu i par rukavica i taman je htela da izađe iz sobe kad joj pade u oči neka mala boca kraj ogledala. Na njoj ovog puta nije pisalo „PIJ ME”, ali, ona je ipak otpuši i prinese ustima. – Znam da se nešto zanimljivo mora dogoditi – reče sama sebi – čim štogod popijem ili pojedem; pa me baš zanima kako će ova bočica da deluje. Nadam se da ću ponovo porasti jer mi je već stvarno dosta da budem ovako sićušno stvorenje!

To se stvarno i desilo, i to brže nego što je ona očekivala; nije popila ni pola bočice, a već glavom udari tavanicu, pa je morala da prestane, ne bi li spasla živu glavu. Ona brzo spusti bočicu, govoreći: – E, ovo mi je dosta. Nadam se da neću rasti, jer inače neću moći da prođem kroz vrata. Da bar nisam toliko popila!

Avaj, bilo je dockan da se zbog toga kaje! Rasla je i rasla, pa je ubrzo morala da klekne na pod; tako joj, za tili čas, nije preostalo ništa drugo nego da se ispruži na pod i da se jednom rukom nalakti na vrata a drugu da savije oko glave. Jednako je rasla i nije joj preostalo ništa drugo doli da

proturi jednu ruku kroz prozor a jednu nogu ugura u dimnjak. – Sad više ništa ne mogu, šta god da se desi. Šta li će biti?

Na sreću, čarobni napitak iz bočice učinio je svoje i Alisa prestade rasti. Ipak, bilo joj je veoma neugodno i kako nije bilo nikakvog izgleda da bi ikad mogla izaći iz te sobe, nije ni čudo što se sva snuždila.

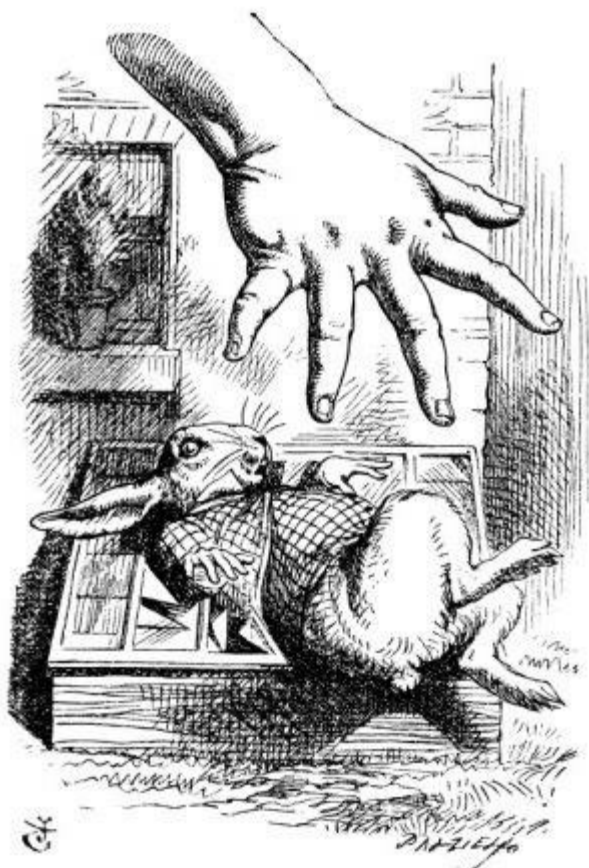
„Bilo je mnogo lepše kod kuće – pomisli jadna Alisa. – Tamo nisam čas rasla čas se smanjivala, i bar mi nisu zapovedali jedan miš ili jedan zec. Ma šta mi je trebalo da uđem u tu Zečju rupu... ali ipak... ipak... čudan je nekako život ovde. Da mi je da znam šta li još može da mi se desi! Kad sam čitala bajke, mislila sam da se ovako nešto ne dešava, a sad, evo me, usred srede jedne takve bajke! Zbilja, trebalo bi da se napiše jedna knjiga o meni! A kad porastem, ja ću je pisati; ali ja sam sad porasla – dodade ona tužno – a uostalom, ovde više i nema mesta da još rastem.”

„Pa onda – pomisli Alisa – to znači da nikad neću biti starija no što sam sada. S jedne strane, to je dobro, nikad neću biti neka stara žena, ali zato ću morati uvek da idem u školu i učim! Ne, to ja ne želim!”

„Pa baš si luckasta, Alisa! – odgovori sebi – kako možeš ovde da učiš? Jedva i ti staješ u ovu sobu a kamoli još udžbenici!” I tako ona nastavi da priča malo jednoj strani pa drugoj, tako da je to bio pravi razgovor; nešto kasnije ču glas koji je dopirao spolja, pa učuta i oslušnu.

– Meri En! Meri En! – povika neko. – Da si mi smesta donela rukavice! – Zatim se začu trupkanje nogu po stepenicama. Alisa je znala da je to Zec došao da vidi šta je sa njom i drhtala je toliko da se kuća tresla. Sasvim je smetnula sa uma da je sada hiljadu puta veća od Zeca i da nema rašta da ga se plaši.

Uskoro Zec stiže do vrata i pokuša da ih otvori, ali pošto su se vrata otvarala iznutra, a Alisa ih je bila poduprla

laktom, pokušaj je propao. Alisa ga ču kako kaže sam sebi: – Moram ići okolo pa da uđem kroz prozor.

„E, nećeš ni to!” – pomisli Alisa. Čekala je i osluškivala, a kad joj se učini da je Zec stigao pod prozor, ona odjednom ispruži ruku i zagrabi šakom po vazduhu. Ništa nije uhvatila, ali je čula krik, pad i tresak stakla. Ona zaključi da je Zec pao u staklenik za krastavce ili već tako nešto.

A onda neko ljutito viknu: – Pat, Pat! Gde si? – bio je to Zec. – Na to glas, koji nikad do tada nije čula, uzvрати: – Evo me

ovde! Okopavam jabuke, gospodaru!

Okopavaš jabuke! – razdera se ljutito Zec – dolazi ovamo! Pomozi mi da se iskobeljam iz svega ovoga! – (i opet se začu zveket razbijenog stakla.)

– Hajde, Pat, kaži mi šta je na prozoru?

– Ono tamo? Pa ruka, gospodaru. (On je to izgovorio kao rruka.)

– Ruka, veliš, gusane jedan! Ko je i video onoliku ruku, ispunila je čitav prozor!

– Pa dobro, jeste ispunila, gospodaru, ali to je ipak ruka.

– Neka ti bude, jeste, ali tamo joj nikako nije mesto. Idi i ukloni je!

Zavlada tišina i Alisa je samo pokatkad čula njihovo došaptavanje: – Ne, ma to se meni nikako ne sviđa, gospodaru, nikako, nikako. – Uradi kao što sam ti rekao, kukavico jedna! – Alisa opet raširi ruku i zamaha po

vazduhu. Ovoga puta začuše se dva piskava krika i još veća lomljava stakla. „Koliko li je tih staklenika za krastavce?” – pomisli Alisa. – „Da mi je znati šta li će sad uraditi! Bilo bi dobro da me izvuku kroz prozor, kad bi samo mogli! Neka urade šta hoće, samo znam da ja više ne želim ovde da ostanem!”

Neko vreme se ništa nije čulo, a potom do nje dopre tandrkanje malih dvokolica i žamor mnogih glasova; razabrala je reči: – Gde su one druge lestvice? – Meni je rečeno da ponesem samo jedne. Eno, Bil nosi druge. – Bil! Donesi ih ovamo! – Stavi ih u ovaj čošak! – Nemoj, prvo ih spoji, ne dosežu ni do polovine. – Ma, dobre su, ne budi cepidlaka! – Hej, Bile, uhvati ovaj konopac! – Hoće li krov izdržati? – Pazi na onaj rasklimatani crep! – Oh, eno pada! Čuvajte glave! (tresak) – Ko je to uradio? – Sigurno Bil! – Ko će da se spusti niz odžak? – E, ja neću! – Idi ti! – E, neću ni ja. Neka ide Bil! – E, Bile, gazda veli da se ti moraš spustiti niz odžak.

– O, znači Bil je taj koji će se spustiti niz odžak! – Izgleda da oni sve svaljuju Bilu na grbaču! Ne bih baš volela da sam na Bilovom mestu, ovo ognjište je suviše uzano. Ipak mislim da ću moći malo da zamahnem nogom!

I ona povuče svoju nogu iz odžaka što je više mogla i sačeka sve dok ne začu kako neka mala životinja (nije mogla da pogodi kakva) grebe i vrpolti se u odžaku iznad nje. „Evo Bila”, pomisli ona, i snažno zamahnu nogom i oslušnu da vidi šta će se dogoditi.

Prvo je čula kako svi uglas uzvikuju: – Eno, izlete Bil!

A na to samo Zec reče: – Uхватite ga, vi tamo kraj živice!

Posle kratkog zatišja opet zagrajaše: – Podigni mu glavu! – Daj rakiju! – Pazi da se ne zagrcne! – Kako je bilo, druškane? – Šta ti se to desilo? Ispričaj nam!

Najzad se javi slabašan piskav glasić („to je Bil”, pomisli Alisa): – Pa, ne znam ni sam... ne, ne mogu više, hvala...

bolje mi je sada... ali sav sam nekako pometen, ne umem reći... sve što znam je da me nešto čušnulo, kao čupavac iz kutije kad iskoči, izleteh kao iz topa!

– Bogme i jesi, druškane! – potvrdiše ostali.

– Moramo spaliti kuću! – reče Zec.

Alisa na to povika što je glasnije mogla: – Ako to uradite, pustiću Dinu na vas!

Nastade muk i Alisa pomisli: „Ko zna šta će sada da smisle! Da imaju i malo pameti skinuli bi krov.” Za trenutak-dva počеше se opet vrzmati okolo i Alisa ču Zeca kako govori: – Jedna puna kolica će nam biti dovoljna za početak.

– Kolica čega? – zabrinu se Alisa, ali nije imala kad mnogo da razmišlja, jer u to kiša kamenčića zasu prozor i ulete unutra. Neki je čak pogodiše u lice. „A, zaustaviću ih ja već”, pomisli, pa uzviknu: – Bolje će biti da se toga okanete! – tada opet nastade mrtva tišina.

Kako je koji kamenčić pao na pod tako se pretvarao u kolačić. Alisa se zaprepasti i odmah joj sinu u glavi: „Sigurno ću se promeniti ako pojedem neki od ovih kolačića. A pošto sam toliko visoka, viša ne mogu biti, znači, mogu samo da se smanjim.”

Ona proguta jedan kolačić i na svu svoju radost počē ponovo da se smanjuje. Čim je postala tako mala da je mogla proći kroz vrata, istrča iz kuće i tamo zateče čitavu gomilu životinjica i ptica. One su se sjatile oko jadnog malog guštera Bila, kojeg su pridržavala dva morska praseta i davala mu nešto da pije. Čim se Alisa pojavila, svi se okupiše oko nje, ali ona potrča koliko je noge nose i uskoro se skloni u neku gustu šumu.

„Najpre moram da porastem do svoje prave visine – pomisli Alisa – a zatim, da nađem put u onaj divan vrt. Eto, sve sam lepo smislila.”

Bio je to odličan plan, vrlo lep i jednostavan. Jedino što Alisi nije padalo na pamet kako da sve to izvede. I dok je zabrinuto izvirivala levo-desno između drveća, trže je oštar lavež nad samom njenom glavom i ona brzo pogleda uvis. Neko ogromno kuće gledalo ju je velikim okruglim očima i oprezno pružalo šapu da je dotakne. – Slatki moj kucovu! – poče Alisa da mu tepa i napregne se iz sve snage da mu zazviždi. Sve

vreme se užasno plašila da kuće nije možda gladno, jer bi se onda lako moglo desiti da je pojede uprkos svem njenom tepanju.

Ne znajući ni sama šta čini, ona podiže nekakav štapić i baci ga kućetu. Ono poskoči u vazduhu, zakevta od radosti i pojuri da dohvati štapić; Alisa se sakri iza jednog velikog lopuha, u strahu da je kuće ne obori; ali kada Alisa proviri s druge strane lopuha kućence opet skoči da dohvati štap i od silne žurbe preturi se preko glave. Alisi se učini kao da se igra sa pravim pravcatim konjem i da mora biti oprezna da se ne nađe pod njegovim kopitima, pa se zato sakri iza lopuha. Onda kućence poče da se zaleće na štap zatrčavajući se pomalo napred i uzmičući, lajući muklo sve jače. Posustavši, ono sede podalje od Alise, isplazi jezik i zažmiri svojim krupnim očima.

Alisi se učini da joj se pružila prilika da umakne, pa se smesta dade u trk. Trčala je sve dok joj ne ponestade daha i zastade tek kad joj se lavež šteneta koji je dopirao iz daljine, učini bezopasnim.

„Pa ipak je to bilo slatko kučence!” pomisli Alisa, naslonivši se na ljutić da se odmori i hladeći se listom. „Što bih volela da ga naučim raznim veštinama, samo kad bih bila velika kao što treba! O, moram nešto da smislim pa da opet porastem! Čekaj da vidim kako sve to da izvedem? Valjda treba nešto da popijem ili pojedem; ali da mi je znati šta?”

Zaista je to bilo veliko pitanje: šta? Alisa pažljivo zagleda oko sebe sve cveće i travke, ali ne opazi ništa što bi mogla da pojede ili popije pa da poraste. Tu, kraj nje, rasla je jedna velika pečurka, baš iste veličine kao i ona. Alisa je dobro osmotri sa svih strana: odozdo, sleva, zdesna, otpozadi, ali se doseti da bi trebalo da vidi ima li šta i odozgo.

Prope se na prste i zaviri preko ivice pečurke; i nađe se oči u oči sa velikom plavom gusenicom koja je skrštenih ruku sedela na vrhu i natenane pušila na dugački čibuk, ne hajući za Alisu niti za ostali svet.

SAVET JEDNE GUSENICE

Gusenica i Alisa su se ćutke gledale neko vreme; najzad Gusenica izvadi čibuk iz usta i upita Alisu slabim, pospanim glasom:

– Ko si ti?

To baš i nije bilo oslovljavanje koje bi moglo ikoga da ohrabri da zapodene razgovor, pa Alisa dosta bojažljivo odgovori: – Pa, ja, ja, ne znam tačno, gospođo, ko sam sada... mislim, znam ko sam bila jutros kad sam ustala, ali otada sam se sigurno nekoliko puta preobrazila.

– Šta time hoćeš da kažeš? – reče Gusenica ljutito. – Izjasni se!

– Bojim se da se ne mogu izjasniti – reče Alisa – jer, vidite, ja i nisam ja.

– Ne vidim ništa – reče Gusenica.

– Sve se plašim da vam to neću moći bolje razjasniti – odgovori Alisa vrlo učtivo – pošto ni meni samoj nije baš najjasnije; uostalom, moram se zbuniti kad sam u toku jednog dana toliko puta promenila svoj izgled.

– Ne moraš – na to će gusenica.

– Sada vam se to tako čini – reče Alisa – ali, videćete, kad

se jednom budete pretvorili u čauru... a to će sigurno biti jednog dana, znate... a onda u leptira. Sigurna sam da ćete se tada osećati pomalo čudno, je l' da?

– Nimalo – odgovori Gusenica.

– Pa verovatno vi sasvim drugačije nego ja osećate – reče Alisa – ja samo znam da bi mi se to činilo veoma čudno.

– Zar? – zapita Gusenica prezrivo – ko si pa ti?

To ih opet vrati na početak razgovora. Alisa se pomalo naljuti što je gusenica tako škrt na rečima, pa se uspravi i vrlo ozbiljno reče: – Mislim da prvo vi meni morate da kažete ko ste vi.

– Zašto? – upita Gusenica.

To pitanje zbunilo bi svakog a ne samo Alisu, i pošto nije mogla da smisli nijedan dobar odgovor, a Gusenica joj se činila nekako zlovoljna, ona se okrete i krenu.

– Vрати se! – viknu za njom Gusenica. – Imam nešto važno da ti kažem!

Ovo je već nešto obećavalo i Alisa se vrati.

– Čuvaj živce! – reče Gusenica.

– Je li to sve? – zapita Alisa, savladavajući svoju ljutnju koliko god je mogla.

– Ne – reče Gusenica.

Alisa pomisli da je ipak bolje da sačeka, kad i inače nije imala šta da radi. Možda će joj ona na kraju krajeva ipak reći nešto što vredi čuti. Gusenica je neko vreme ćutke odbijala dimove, zatim raširi ruke i izvadi čibuk iz usta i reče: – Dakle, misliš da si se promenila, je li?

– Sve se bojim da jesam, gospođo – reče Alisa – eto ne mogu da se setim što sam pre znala, a svakih deset minuta menjam veličinu!

– Čega to ne možeš da se setiš? – zapita Gusenica.

– Pa, pokušavala sam da recitujem pesmicu: „Leti pčela malena“, ali sve natraške ispada! – odgovori Alisa tužnim glasom.

– Izrecituj: Reče ocu momak mlad – zapovedi Gusenica.
Alisa prekrsti ruke i poče:

*Reče ocu momak mlad: „Sustigla te starost sad,
istina je cela, kosa ti je bela,
a ti zemlju ljubiš i na glavi dubiš,
otkud sad to, reci, to priliči samo deci.”*
*Otac tada reče sinu: „U mladosti koja minu,
mislio sam mozak imam, ne smem mnogo da ga cimam,
uverih se da ga nemam, i zato se eto spremam,
da stojim na glavi, na zelenoj travi.”*

*A momak će na to: „Star si, oče, za to,
širi si neg duži, a glas ipak kruži,
natraške se premećeš, praviš salto, slećeš.
Objasni mi kako? Može li to svako?”*

*„Kad sam bio mlad, čuvao sam hlad,
mazao se mašću, sa velikom slašću
i od nje sam čio, zašto bih to krio.
Kutijica staje groš, da ti prodam, ima još!”*

*„Star si, oče”, reče momak, „kako te ne boli stomak,
opucko si gusku slatku, a uz to i jednu patku.
Zuba nemaš ni za konac, za tebe je mleka lonac,
kako si to smazao, bi li meni kazao?”*
*Otac sinu uzvрати: „Kad mlad bejah, moraš znati,
sudilo sam ja o svemu, raspredao s ženom na svaku temu,
to vilicama dade snagu, da odole svakom vragu,
neću da se tužim, do smrti ću njima da se služim!”*

*„Star si, oče”, opet sin poče.
„Izdaje te vid, ne vidiš ni zid,
na vrh nosa, na licu, držiš jeguljicu,*

balansiraš vrlo vešto, ko je video tako nešto?”

Dreknu otac: „A sad me se okani, s pitanjima prestani odgovorih ti na tri, šta bi hteo ti?!”

Jer ako te poduhvatim, mogu i da te premlatim.

Gubi mi se sa očiju, da ti ne zavrnem šiju!”

– Ovo nije tačno – reče Gusenica.

– I meni se čini da nije baš sasvim tačno – reče Alisa bojažljivo – neke reči sam izmenila.

– Pogrešno je od početka do kraja – reče Gusenica odlučno, a zatim su neko vreme obe ćutale.

Gusenica progovori prva:

– Kakvog rasta želiš da budeš?

– O, pa nisam cepidlaka što se tiče visine – odgovori Alisa brzo – samo ne volim da se menjam tako često, znate već.

– Ne, ja ne znam – reče Gusenica.

Alisa začuta; još nikad joj niko nije tako mnogo protivurečio i s mukom se savladavala da ne plane.

– Da li si zadovoljna svojom sadašnjom visinom? – upita Gusenica.

– Pa, volela bih da sam malo veća, gospođo, ako nemate ništa protiv – reče Alisa. – Visina od tri palca nije baš neka zavidna visina.

– To je veoma dobra visina, zaista dobra! – reče Gusenica ljutito i uspravi se (bila je upravo tri palca visoka).

– Ali ja nisam navikla na nju! – branila se jadna Alisa tužnim glasom a u sebi pomisli: „Volela bih da se ova stvorenja ne dure tako lako!”

– Vremenom ćeš se naviknuti na to – reče Gusenica, stavi čibuk u usta i ponovo poče pušiti.

Ovog puta Alisa se odluči da strpljivo čeka sve dok se Gusenica ne reši da opet progovori. Posle par minuta Gusenica izvadi čibuk iz usta, zevnu jedanput ili dvaput i prodrma se. Zatim siđe sa pećurke, i otpuza u travu. Dok je odlazila, dobaci uz put Alisi: – Jedna strana će ti pomoći da porasteš, a druga da se smanjiš.

„Jedna strana, čega? Druga strana, čega?” – pomisli Alisa.

– Pećurke – reče Gusenica, baš kao da je Alisa pitala glasno, i nestade za tren oka.

Alisa je stajala zamišljena i gledala pećurku, pokušavajući da odgonetne gde su joj te dve strane; pećurka je bila sasvim okrugla, pa čik pogodi koja je leva a koja desna strana. Na kraju ona raširi ruke koliko je god mogla i obuhvati pećurku, pa onda i levom i desnom rukom odlomi parčence sa ruba.

„E, sad, koja je koja?” pomisli Alisa i gricnu malo od parčeta iz desne ruke da vidi šta će se desiti; u isti mah ona

oseti da je nešto strašno udari u podbradak; udarila je glavom u svoju nogu!

Alisa se veoma uplaši zbog ove iznenadne promene, ali je znala da ne sme da gubi vreme jer se naglo smanjivala; zato brže-bolje zagriže i od drugog parčeta. Brada joj se tako priljubila uz nogu da je jedva nekako uspela da otvori usta; na jedvite jade zinu i proguta komadić od parčeta koje je držala u levoj ruci.

* * *

– Evo, glava mi je opet slobodna! – uskliknu oduševljeno Alisa, ali se odmah zatim zaprepasti, kad vide da joj nigde nema ramena: kad pogleda dole, vide samo neverovatno dugačak vrat, koji je izđikao kao neka stabljika iz mora zelenog lišća koje se ispod nje širilo na sve strane.

– Šta li je ovo poda mnom, kakvo je ovo zelenilo? – zapanji se Alisa. – a gde su se sakrila moja ramena? Oh, jadne moje ruke, gde ste, ne mogu da vas vidim? – ona je mrdala rukama dok je ovo govorila, ali ništa se nije primećivalo, samo što se negde u daljini njihalo zeleno lišće.

Kad nije mogla da podigne ruke do glave pokušala je da glavu spusti do ruku i na svoje veliko zadovoljstvo vide da joj se vrat lako savija na sve strane, baš kao neka zmija. Upravo je uspela da ga savije u jednu dražesnu cik-cak liniju i taman je htela da ga zagnjuri u lišće za koje je pronašla da su to krošnje drveća pod kojim je ona do malopre lutala, kada je oštar pisak natera da se naglo uspravi; jedna velika golubica unese joj se u lice i poče besno da je udara krilima.

– Zmijo! – kriknu Golubica.

– Ja nisam zmija! – reče Alisa negodujući. – Ostavi me na miru!

– Zmijo! Opet ti kažem! – ponovi Golubica, ali ovog puta mnogo blaže i dodade jecajući: – Šta sve nisam pokušavala,

ali ništa ne pomaže!

– Pojma nemam o čemu govoriš – reče Alisa.

– Skrivala sam se među žile stabala, držala se obronaka, skrivala sam se u žbunju – nastavi Golubica, ne obraćajući pažnju na Alisu. – Ali te zmijurine! Nikako da ih se otarasim!

Alisa se sve više čudila, ali je mislila da ne вреди išta objašnjavati Golubici dok ona ne završi.

– Kao da mi nije dosta muka dok snesem jaja – reče Golubica – nego moram da motrim na te zmijurine i dan i noć! Cele tri nedelje nisam ni oka sklopila!

– Veoma mi je žao što su te uznemiravale – reče Alisa koja se već počela dosećati o čemu Golubica govori.

– I to baš sada kada sam izabrala najviše drvo u šumi – prosto vrisnu Golubica – i baš kad sam mislila da sam ih se oslobodila, morale su da padnu sa neba! Uh, zmijurine!

– Ali ja nisam zmija, veruj mi! – reče Alisa. – Ja sam... ja sam...

– Pa dobro, šta si ti? – reče Golubica. – Vidim da hoćeš nešto da izmisliš!

– Ja sam, ja sam mala devojčica – reče Alisa nekako nesigurno, jer se prisetila koliko puta se samo tog dana menjala.

– Dobra priča, nema šta! – reče Golubica, sa najdubljim prezirom. – Videla sam ja mnoge devojčice u svom životu, ali nijedna nije imala vrat kao ti! Ne, ne! Ti si ipak jedna zmija i nema smisla da to poričeš. Još ćeš početi da me ubeđuješ da nikad nisi jela jaja!

– Svakako da sam jela – odgovori Alisa koja je bila vrlo iskreno dete – ali, znaj, devojčice jedu puno jaja kao i zmije.

– Ja u to ne verujem – reče Golubica. – Ali ako je to tako, sve što mogu reći to je da su i one neka vrsta zmija.

To je za Alisu bilo nešto sasvim novo tako da zaneme, a Golubica iskoristi priliku da doda: – Tražiš jaja, znam ja to vrlo dobro; i meni je onda baš sasvim svejedno, da li si ti

neka mala devojčica ili jedna najobičnija zmija.

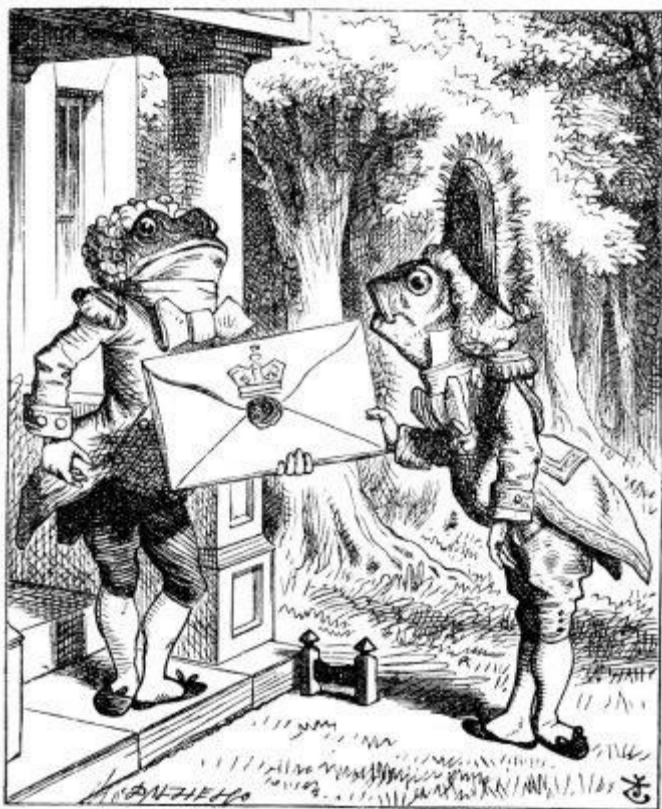
– Ali meni nije svejedno – brzo dodade Alisa. – I treba da znaš da ja ne tražim jaja; a i da ih tražim, sigurno ne bih uzela tvoja: ne volim sirova.

– Pa idi onda! – zakrešta Golubica ljutito, nameštajući se opet na gnezdu. Alisa poče provlačiti svoj vrat između drveća što je bolje mogla, ali je to teško išlo, jer joj se vrat stalno zaplita u grane, te je morala da zastaje i otplice ga. Posle izvesnog vremena seti se da još uvek drži komadiće pečurke u rukama, i ona vrlo pažljivo poče da posluje: gricnu malo iz jedne, pa iz druge ruke. Čas je rasla, čas se smanjivala, dok najzad nije došla do svoje uobičajene visine.

Činilo joj se da odavno nije bila onakva kakva je, osećala se u prvi mah malo čudno, ali vrlo brzo se navikla i na to, pa otpoče govoriti samoj sebi kao i obično: – E pa dobro, ostvarila sam pola svog plana! Što me zbunjuju sve ove promene! Nikad nisam sigurna kakva ću u sledećem trenutku biti! Ipak, vratila sam se na svoju pravu visinu, sad je na redu da nekako uđem u onaj divan vrt... ali kako sad to da izvedem? – Tek što ona to reče, kad se pred njom ukaza jedan proplanak, na kome je bila mala kuća oko četiri stope visoka. „Ko god da živi ovde – pomisli Alisa – ne bi se obradovao da me vidi ovoliku, poludeo bi od straha.”

Zato ona opet gricnu od parčeta iz desne ruke i tek kad je postala devet palaca visoka, primače se kući.

PRASE I BIBER

Alisa je stajala nekoliko trenutaka i posmatrala kuću, razmišljajući šta da uradi, kad odjednom neki sluga u livreji istrča iz šume (zaključila je da je to sluga, jer je nosio livreju, inače, sudeći po njegovom licu, pre bi rekla da je riba) i bučno zakuca pesnicom u vrata. Vrata otvori neki drugi sluga u livreji, okrugla lica i buljavih očiju kao u neke žabe; Alisa zapazi da obojica imaju napuderisanu kosu, svu u loknama. Baš ju je

zanimalo šta se to dešava, pa se polako prikrađe iz šume da ih bolje čuje.

Riba-sluga najpre izvadi ispod pazuha ogromno pismo, koje je bilo nešto malo manje od njega samog, predade ga drugom sluzi i reče svečano: – Za Vojvotkinju. Pozivnica od Kraljice na partiju kroketa. – Žaba-sluga ponovi to isto tako svečano, samo malo promeni red reči: – Od Kraljice. Pozivnica za Vojvotkinju za partiju kroketa.

Pa se obojica pokloniše duboko jedan drugome, a lokne im se zapletoše jedna u drugu.

Alisi je to bilo toliko smešno da prsnu u smeh, pa je morala da otrči nazad u šumu da je oni ne čuju; kad je opet izvirila vide da je Riba-sluga otišao, a onaj drugi sedeo je

pokraj vrata i tupo zurio u nebo.

Alisa bojažljivo priđe vratima i kucnu.

– Možeš da kucaš koliko god hoćeš – reče Sluga. – To uopšte nema smisla, i to iz dva razloga. Prvo, ja sam sa iste strane vrata kao i ti; a drugo, oni tamo unutra dižu takvu graju da ne postoji nikakva mogućnost da te bilo ko čuje. – I zaista, iz kuće je dopirala vrlo čudnovata buka, bez prestanka se čulo vriskanje i kijanje, a katkada lomljava kao da se neka činija ili kotlić razbija u paramparčad.

– Onda recite, molim vas – reče Alisa – kako da uđem unutra?

– Imalo bi smisla da kucaš – nastavi Sluga, ne obraćajući uopšte pažnju na nju – kad bi vrata bila između nas. Da si ti, na primer, unutra, imalo bi smisla da kucaš, jer bih ja onda mogao da te pustim napolje. – Dok je govorio, sve vreme je zurio u nebo, i to se Alisi učinilo vrlo neučtivo. „Možda on i ne može drugojačije – pomisli Alisa – jer su mu oči maltene na vrh glave. Pa ipak bi mogao odgovoriti na pitanja.” – Kako mogu da uđem unutra? – ponovi ona glasno.

– Ja ću sedeti ovde – dobaci Sluga – do sutra...

U taj mah otvoriše se vrata i veliki tanjir polete iz kuće pravo na Sluginu glavu, okrznu mu malo nos i udarivši o jedno stablo, razbi se u paramparčad.

– ... ili možda do prekosutra – nastavi Sluga istim glasom, kao da se baš ništa nije desilo.

– Kako da uđem unutra? – ponovo upita Alisa još glasnije.

– Da li ćeš uopšte ući? – reče Sluga. – To je prvo pitanje, znaš.

Van svake sumnje ovo je bilo tačno, samo Alisi se nije sviđalo što joj on to kaže. – Ovo je odista strašno – promrmlja za sebe – kako sva ova stvorenja vole da se prepiru. Prosto da izađeš iz kože! – Sluga jedva dočeka priliku da ponovi ono što je već rekao, sa malom izmenom: – Sedeću ovde – reče – dugo, dani i dani.

- Ali šta ja da činim? – zapita Alisa.
– Što god želiš – reče Sluga – i poče da zvižduće.

– Oh, nema smisla upuštati se sa njim u razgovor – prasnu Alisa. – On je savršen idiot! – I ne čekajući, sama otvori vrata i uđe. Vrata su vodila pravo u veliku kuhinju, punu puncatu dima.

Vojvotkinja je sedela na tronošcu nasred kuhinje i ljuljala u rukama bebu; kuvarica je, sagnuta nad vatrom, mešala nešto u velikom kotlu koji je bio, izgleda, kako se Alisi učinilo, pun supe.

„Biće da je u toj supi i suviše bibera!” pomisli Alisa, jer poče da kija.

Zaista, u vazduhu je bilo i suviše bibera. Čak bi i Vojvotkinja pokatkad kinula; a beba je neizmenično kijala i drečala bez prestanka. U kuhinji jedino nisu kijali kuvarica i jedan veliki mačak koji je sedeo kraj ognjišta i cerio se, razvlačeći usta od uha do uha.

– Molim vas, recite mi – poče Alisa nekako bojažljivo, jer nije bila baš sigurna da li je učtivo da ona prva progovori – zašto se vaš mačak tako cereka?

– Zato što je to Mačak Cerekalo! – reče Vojvotkinja – eto zašto... Prase!

Poslednju reč Vojvotkinja izgovori tako srdito da Alisa poskoči; ali odmah zatim shvati da je to upućeno bebi a ne

njoj, pa je to ohrabri da nastavi:

– Nisam znala da mačke uopšte umeju da se cere.

– Sve mačke umeju da se cere – reče Vojvotkinja – i cere se i te kako.

– Ne znam baš nijednu takvu – reče Alisa vrlo učtivo, srećna što razgovor ipak teče.

– Mnogo štošta ti ne znaš – reče Vojvotkinja – to se odmah vidi.

Alisi se nimalo nije dopala ova njena primedba, pa pomisli da bi trebalo da promeni predmet razgovora. Dok je pokušavala da se seti nečeg o čemu bi govorili, kuvarica skinu kotao sa supom sa vatre i odjednom poče da gađa Vojvotkinju i bebu svim što joj je palo pod ruku. Najpre baci žarač, a odmah za njim poleteše lonci, tanjiri i činije. Vojvotkinja nije na to uopšte obraćala pažnju, čak ni kad je nešto od toga pogodi, a beba je ionako toliko vrištala da se nije moglo razabrati da li je udarci bole ili ne.

– O, molim vas, pazite šta radite! – viknu Alisa sva prestravljena, skaćući od muke gore-dole. – O, ode njen slatki nosić! – povika Alisa kad neka ogromna šerpa prolete pored samog bebinog nosa i umalo ga ne odnese.

– Kad bi svako gledao svoja posla – progundā Vojvotkinja muklo – zemlja bi se okretala mnogo brže nego sada.

– Od toga ne bi bilo nikakve koristi – reče Alisa, vrlo zadovoljna što joj se ukazala prilika da pokaže svoje znanje.

– Zamislite samo kakva bi zbrka nastala od dana i noći! Vidite, Zemlji je potrebno dvadeset i četiri sata da se okrene oko svoje ose, ali neka vas to ne sekira...

– Kad si već rekla sekira – reče Vojvotkinja – odrubite joj glavu!

Alisa uplašeno pogleda Kuvaricu da vidi da se ne sprema da to uradi, ali ona je toliko bila zauzeta mešanjem supe da uopšte nije ništa čula, pa Alisa nastavi: – Dvadeset i četiri sata, mislim... ili je to dvanaest? Ja...

– Oh, ne gnjavi – odbrusi Vojvotkinja – nikad nisam mogla da smislim brojke! – to reče i nastavi da ljuljuška dete, pevajući mu nekakvu uspavanku, a na kraju svakog stiha snažno bi ga prodrimala:

*Svog sinčića uvek grdi,
I tuci ga kad kija,
On hoće samo da te srdi,
Hoće da ti sve dodija.*

Hor

(svi zajedno, pridružuju se Kuvarica i Beba)

Vau! Vau! Vau!

Pevajući drugu strofu, Vojvotkinja je svom snagom bacala bebu gore–dole, a jadno malo stvorenje je tako vrištalo da je Alisa jedva čula reči uspavanke:

*Svog sina ružim, grdim,
Bijem ga kad kija;
Kad on hoće, tvrdim,
I biber mu prija.*

Hor

Vau! Vau! Vau!

– Evo ti ga! Možeš malo da ga čuvaš ako želiš! – reče Vojvotkinja Alisi i baci joj dete. – Ja moram da se spremim za partiju kroketa sa Kraljicom – i ona izjuri iz sobe. Kuvarica baci tiganj za njom, ali je promaši.

Alisa jedva uhvati bebu koja je bila neko vrlo čudno stvorenje, bacakala je noge i ruke na sve strane, „kao neka morska zvezda”, pomisli Alisa. Jadno malo stvorenje je brektalo kao parna mašina i stalno se migoljilo, pa u prvi

mah zamalo da joj ispadne.

Čim je smislila najbolji način da ga drži (a to je: da ga stegne u čvor i da ga čvrsto drži za desno uvo i levu nogu da ne može da se otpetlja), iznela ga je na svež vazduh. „Ako ja ovo dete ne izvučem odavde i ne ponesem sa sobom – pomisli Alisa – sigurno bi ga ubili za dan-dva; bilo bi gotovo ubistvo da odem a da ga ostavim.” Poslednje reči izgovorila je prilično glasno, pa malo stvorenje zagrokta (dotle je već prestalo da kija). – Ne grokći – ukori ga Alisa – to nije pristojno.

Beba opet zagrokta i Alisa je zabrinuto pogleda u lice da vidi šta joj je. Nije bilo više nikakve sumnje, beba je imala vrlo prćast nos, mnogo više nalik na njušku nego na pravi nos. Pa i oči su joj bile nekako čudno male za jednu bebu: sve u svemu Alisi se nije dopadalo kako ona izgleda. „Možda se beba samo zacenila od plača”, pomisli Alisa i pogleda u bebine oči da vidi ima li u njima suza.

Ne, suza nije bilo. – Ako ti misliš da postaneš prase – reče mu Alisa ozbiljno – ja nemam ništa više sa tobom. Imaj to na umu! – Jadno malo stvorenje opet zajeca (ili zagrokta, nije mogla odrediti šta je učinilo) pa su neko vreme ćutke išli.

Alisa je baš počela da razmišlja: „Šta ću ja sa ovim stvorenjem, kad stignem kući?” kad beba opet zagrokta tako glasno da je Alisa sva uspaničena pogleda. Ovog puta nije moglo biti greške: bilo je to pravo pravcato prase, i ona shvati da više nema smisla da ga vuče sa sobom.

Ona spusti malo stvorenje dole i oseti veliko olakšanje kad ga vide kako se odgega u šumu.

„Da je poraslo – pomisli Alisa – bilo bi veoma ružno dete, ali kao prase nije loše.” I ona se seti druge dece koja bi sasvim lepo izgledala kao prasad i pomisli: „Kada bi neko samo znao kako da ih pretvori...” I naglo se trže, jer ugleda Mačka Cerekala kako nedaleko od nje čuči na grani jednog drveta.

Mačak se isceri kad opazi Alisu. „Čini mi se da je neki dobroćudan mačak, ali ipak, ima veoma dugačke nokte i puno zuba”, pomisli Alisa i zaključi da mu se treba obraćati sa poštovanjem.

– Nasmejana Mačkice – zausti nekako bojažljivo, ali nije znala da li će mu se ime dopasti; ohrabri se kad vide da se on još više isceri. „Za sada je zadovoljan”, pomisli Alisa pa nastavi: – Molim te, da li bi mi hteo pokazati kako da odem odavde?

– To mnogo zavisi od toga kuda želiš da odeš – reče

Mačak.

– Svejedno mi je kuda ću otići... – reče Alisa.

– Onda je svejedno kojim ćeš putem krenuti – reče Mačak.

– ...samo da negde stignem – dodade Alisa kao neko objašnjenje.

– Oh, pa sigurno ćeš stići – reče Mačak – samo ako budeš dugo išla.

Alisa vide da se to ne može poreći, pa pokuša da skrene

razgovor na nešto drugo i upita: – Ko živi u ovom kraju?

– U ovom pravcu – reče Mačak mašući desnom šapom – živi Šeširdžija, a u onom pravcu – mašući drugom šapom – živi Martovski Kunić. Poseti koga više voliš, obojica su ludi.

– Ali ja ne želim da idem među ludake – primeti Alisa.

– A, tu nema pomoći – reče Mačak – svi smo mi ovde ludi. Ja sam lud. Ti si luda.

– Otkud znaš da sam ja luda? – zapita Alisa.

– Mora da si – reče Mačak – inače ne bi došla ovamo.

Alisa nije mislila da je to neki dokaz, ali ipak nastavi: – A kako znaš da si ti lud?

– Na prvom mestu – reče Mačak – pas nije lud. Slažeš se sa tim?

– Pa, pretpostavljam – odgovori Alisa.

– E pa dobro – nastavi Mačak – znaš da pas reži kada je ljut, a maše repom kad je zadovoljan. E, a ja režim kad sam zadovoljan, a mašem repom kad sam ljut. Eto, zato sam ja lud.

– Ja to zovem predenje, a ne režanje – reče Alisa.

– Nazovi to kako ti drago – reče Mačak. – Da li igraš danas sa Kraljicom kroket?

– O, baš bih volela – reče Alisa – ali još nisam pozvana.

– Videćemo se tamo – reče Mačak i nestade.

Alisu sve ovo i nije baš tako iznenadilo, već se navikla da se dešavaju samo neke čudne stvari. Još je gledala tamo gde je Mačak bio, kad se on iznenada opet pojavi:

– Uzgred budi rečeno, šta je bilo sa bebom? – zapita Mačak. – Umalo da zaboravim da te pitam.

– Pretvorila se u prase – odgovori Alisa mirno, kao da je to sasvim prirodno što se Mačak vratio.

– To sam mislio – reče Mačak i opet nestade.

Alisa prička malo, nadajući se da će ga ponovo videti, ali Mačak se ne pojavi i posle izvesnog vremena ona krenu na onu stranu na kojoj je navodno živeo Martovski Kunić.

„Videla sam dosta Šeširdžija – pomisli ona – ali Martovski Kunić će svakako biti mnogo zabavniji, i kako je sad maj, možda neće biti baš sasvim lud, barem ne onako kao u martu.” Dok je ovo govorila ona pogleda gore i vide opet Mačka kako sedi na jednoj grani.

– Da li si rekla prase ili trice, zna se – zapita Mačak.

– Prase – ponovi Alisa. – Volela bih da se ne pojavljuješ i ne nestaješ tako naglo, od toga mi se vrti u glavi.

– U redu – reče Mačak i ovog puta on je iščezavao vrlo polako, najpre nestade vrh od repa, pa sve redom, i najzad osmeh koji je ostao još izvesno vreme kad je već Mačak nestao.

„Često sam viđala mačka bez osmeha – pomisli Alisa. – Ali, mačiji osmeh bez mačka! To je nešto najčudnije što sam u životu videla.”

Tek što malo odmače, ugleda kuću Martovskog Kunića. Pomisli da to mora da je njegova kuća, jer je imala dimnjake kao zečje uši a krov je bio prekriven krznom. Kuća je bila toliko velika da ona nije smela ni da priđe dok najpre nije gricnula malo od parčeta pečurke iz leve ruke i porasla do visine od dve stope, ali je čak i tada krenula nekako bojažljivo govoreći: – Šta ako je on ipak sasvim lud? Gotovo da bi bilo bolje da sam otišla da posetim onog Šeširdžiju!

LUDA ČAJANKA

Pred kućom, pod jednim drvetom, bio je postavljen sto, Šeširdžija i Martovski Kunić sedeli su za njim i pili čaj. Neki Puh sedeo je između njih i spavao, te je onoj dvojici služio umesto jastuka, nalaktili su se na njega i razgovarali preko njegove glave.

„Mora da je Puhu vrlo neudobno – pomisli Alisa – ali pošto spava, valjda mu ne smeta”.

Sto je bio veliki, ali su se sva trojica zbili u jedan kraj. – Nema mesta! Nema mesta! – povikaše svi kad

ugledaše Alisu kako dolazi. – Ima tu mesta, koliko god hoćete! – reče Alisa uvređeno i sede u veliku naslonjaču na drugom kraju stola.

– Posluži se vinom – reče Martovski Kunić ljubaznim tonom.

Alisa pogleda po stolu, ali tu nije bilo ničeg osim čaja. – Ne vidim nigde to vino – primeti Alisa.

– Pa i nema ga – odgovori Martovski Kunić.

– Da znaš da nije mnogo učtivo da mi ga onda nudiš – reče ljutito Alisa.

– Pa ni od tebe nije bilo učtivo da sedneš za sto kad te niko nije zvao – reče Martovski Kunić.

– Nisam ni znala da je to tvoj sto – reče Alisa. – Postavljeno je za mnogo više osoba, a ne samo za trojicu.

– Tvoja kosa treba da se skрати – reče Šeširdžija. On je sve dosad radoznalo posmatrao Alisu i ovo je bilo prvo što je rekao.

– Moraš se naučiti da ne praviš nikakve lične primedbe – reče Alisa strogo – to je vrlo nepristojno.

Šeširdžija, kad ovo ču, razrogači oči, ali joj ne uzvрати, već je samo upita: – Zašto je gavran kao pisaći sto?

„E, sad ćemo se malo zabavljati! – pomisli Alisa. – Milo mi je što su počeli da zadaju zagonetke”. – Mislim da ću to pogoditi – dodade glasno.

– Zar misliš da ćeš to odgonetnuti? – reče Martovski Kunić.

– Tačno tako – odgovori Alisa.

– Onda treba da kažeš šta misliš – nastavi Martovski Kunić.

– I hoću – brzo odgovori Alisa. – Na kraju krajeva ja mislim ono što kažem... to je jedno isto, zna se.

– Ni slučajno nije isto! – reče Šeširdžija. – Pa onda isto tako možeš da kažeš i da je: „Ja vidim ono što jedem!” isto kao i: „Ja jedem ono što vidim!”

– Možeš isto tako onda da kažeš – dodade Martovski Kunić – i da je: „Ja volim ono što uzimam!” isto što i: „Uzimam ono što volim!”

– Možeš još da kažeš – dodade Puh kao da govori u snu – da je: „Ja dišem dok spavam!” isto što i: „Ja spavam dok dišem!”

– To kod tebe i jeste isto – reče Šeširdžija, i posle toga razgovor prestade, pa je čitavo društvo sedelo ćutke neko vreme, dok je Alisa pokušavala da se seti šta sve zna o gavranu i pisaćem stolu, a to nije bilo baš mnogo.

Šeširdžija prvi prekide ćutanje. – Koji je danas datum? – upita, okrenuvši se Alisi. Izvadio je sat iz džepa, zabrinuto ga gledao, drmusao povremeno i prinosio uhu.

Alisa malo razmisli pa reče: – Četvrti.

– Dva dana kasni! – uzdahnu Šeširdžija. – Govorio sam ti da mladi maslac nije dobar za njegov mehanizam! – dodade gledajući ljutito u Martovskog Kunića.

– Ali to je bio najbolji maslac – odgovori Martovski Kunić pokunjeno.

– Da, ali mora da su upale i neke mrvice – progunda Šeširdžija – nije trebalo da ga mažeš nožem za hleb.

Martovski Kunić uze sat i pogleda ga potišteno, a onda ga umoči u svoju šolju čaja, pa ga opet pogleda. Ništa mu bolje nije padalo na pamet, pa ponovi: – To je bio najbolji maslac.

Alisa je sve to gledala preko njegovog ramena, a bila je vrlo radoznala. – Smešan neki sat! – primeti. – Pokazuje dane u mesecu, a ne pokazuje koliko je sati!

– A i zašto bi? – promrmlja Šeširdžija. – Da li tebi tvoj sat pokazuje koja je godina?

– Pa svakako da ne pokazuje! – Alisa spremno odgovori. – Ali to je zato što jedna ista godina dugo traje.

– Tako je i kod mog sata – reče Šeširdžija.

Alisa se sasvim zbunila. Činilo joj se da Šeširdžijina primedba nema nikakvog smisla, a ipak je sve bilo pravilno rečeno. – Nisam te dobro razumela – reče što je mogla učtivije.

– Puh opet spava – primeti Šeširdžija i izli mu malo vrućeg čaja na nos.

Puh uznemireno zatrese glavom i reče ne otvarajući oči: – Dabome, dabome, baš to sam i ja hteo reći.

– Da li si odgonetnula zagonetku? – upita Šeširdžija, okrenuvši se opet Alisi.

– Nisam, odustajem – odgovori Alisa. – Koji je odgovor?

– Nemam pojma – reče Šeširdžija.

– Ni ja – reče Martovski Kunić.

Alisa uzdahnu razočarano. – Mislim da biste mogli nekako korisnije da provodite svoje vreme, ono nije zaslužio da ga uludo gubite na zagonetke koje nemaju odgovor.

– Kad bi ti poznavala Vreme tako dobro kao ja – reče Šeširdžija – ne bi nikad rekla ono. Rekla bi on.

– Baš ništa ne shvatam – reče Alisa.

– Pa sigurno da ne razumeš! – reče Šeširdžija prezrivo, zabacivši glavu. – Rekao bih da nikad nisi ni govorila sa Vremenom!

– Možda i nisam – odgovori Alisa obazrivo – ali znam da moram da odbrojavam vreme, u stvari, da udaram takt na času muzike.

– Ah, to je ono! – reče Šeširdžija. – On ne dopušta da iko udara u njega. Pa, ako samo dobro postupаш sa njim, on će uraditi sa tvojim satom maltene sve što želiš. Na primer, recimo da je devet sati ujutru, taman kad počinju časovi u školi: treba samo da namigneš Vremenu i ode kazaljka u krug dok trepneš! Već je pola dva, vreme je ručku!

(– Bar da jeste – prošapta Martovski Kunić za sebe.)

– To bi bilo odlično, stvarno – reče Alisa zamišljeno – ali tada ja još ne bih bila gladna, pa ne bih mogla da ručam.

– Možda odmah i ne bi mogla – reče Šeširdžija. – Ali bi mogla da zaustaviš vreme da bude pola dva koliko god hoćeš.

– Da li i ti tako radiš? – upita Alisa.

Šeširdžija tužno odmahnu glavom. – Ma ne ja! – odgovori. – Posvađali smo se prošlog marta... baš pre no što je on poludeo, znaš... (pokaza kašičicom na Martovskog Kunića) – Kraljica-Srce davala je neku veliku priredbu i morao sam da pevam:

*Žmirkaj, leti, šišmišu mali!
Samo kuda, kad bismo znali?*

- Možda znaš ovu pesmicu?
- Čula sam nešto slično – reče Alisa.
- Ovako ide dalje, znaš, – nastavi Šeširdžija:

*Letiš i žmirkaš nad svetom u beskraj,
Letiš po nebu ko tacna za čaj.
Žmirkaj i leti!...*

Na ovo se Puh prenu i poče u snu da peva: – Žmirkaj, žmirkaj, žmirkaj... i nije nikako prestajao, te su ga morali uštinuti da zaćuti.

– Tek što sam otpevao prvi stih – reče Šeširdžija – kad Kraljica skoči i dreknu – on hoće da nam silom ubije vreme! Odrubite mu glavu!

– Kako je to okrutno! – uzviknu Alisa.

– I tako od tog doba – nastavi Šeširdžija tužnim glasom – Vreme neće da me sluša! Uvek je šest sati.

Alisi tada nešto sinu u glavi. – Da li je zato kod vas na stolu tako puno posuđa za čaj? – upita ona.

– Da, to je zato – odgovori Šeširdžija uzdahnuvši – uvek je vreme za čaj, pa nemamo kad sve to da operemo.

– Znači da se stalno premeštate u krug, s mesta na mesto? – reče Alisa.

– Tačno tako – reče Šeširdžija.

– Ali šta onda kad se opet vratite na staro mesto? – usudi se da upita Alisa.

– Kako bi bilo da razgovaramo malo o nečem drugom –

prekide ih Martovski Kunić zevajući. – Dodijalo mi je ovo vaše preklapanje. Predlažem da nam mlada dama ispriča neku priču.

– Ali ja ne znam nijednu – odgovori Alisa žurno, uplašena ovim predlogom.

– Onda neka Puh priča! – uzviknuše obojica uglas. – Puhu, probudi se! – i uštinuše ga odjednom sa obe strane.

Puh polako otvori oči. – Nisam ni spavao – reče promuklim, slabim glasom. – Čuo sam svaku reč koju ste izgovorili.

– Pričaj nam priču! – reče Martovski Kunić.

– Hajde, molim te! – zamoli i Alisa.

– Samo požuri – dodade Šeširdžija – inače ćeš opet zaspati pre nego što je ispričaš.

– Davno, davno, živele su tri sestrice – Puh započe vrlo žurno – zvale su se Elsi, Lesi i Tili i živele su na dnu bunara...

– A od čega su živele? – zapita Alisa koju je uvek mnogo zanimalo jelo i piće.

– Živele su od sirupa – odgovori Puh, pošto je razmišljao nekoliko časaka.

– Znaš, to nikako nisu mogle – obazrivo primeti Alisa – razbolele bi se.

– Pa i bile su – reče Puh – bile su vrlo bolesne.

Alisa pokušava da zamisli na šta bi ličio tako čudan način života, ali se toliko zbuni da nije znala šta bi rekla. Onda upita: – Ali zašto su živele na dnu toga bunara?

– Uzmi još malo čaja! – prekide Martovski Kunić Alisu vrlo ozbiljno.

– Nisam ga uopšte ni pila – odgovori Alisa ljutito – pa kako onda mogu da uzmem još!

– Misliš da ne možeš uzeti nimalo – reče Šeširdžija – lakše je uzeti još nego nimalo.

– Niko te nije ništa pitao – reče Alisa.

– Aha, ko sada pravi lične primedbe? – upita Šeširdžija likujući.

Alisa nije znala šta da mu odgovori, pa se posluži čajem i hlebom sa maslacem, pa onda se okrenu Puhu i ponovi pitanje: – Zašto su živele na dnu bunara?

Puh malo razmisli pa odgovori: – Bio je to bunar sa sirupom. **Bosna** **united**

– Tako nešto i ne postoji! – poče Alisa da se ljuti, ali Šeširdžija i Martovski Kunić zašištaše: – Pst! Pst! – a Puh nadureno primeti: – Ako ne umeš da budeš pristojna, onda je bolje da sama završiš priču.

– Ne, ne, molim te nastavi! – reče Alisa vrlo ponizno. – Neću te više prekidati. Možda i postoji jedan takav bunar.

– Samo jedan, svakako! – reče Puh uvređeno. Ipak pristade da nastavi. – I tako te tri sestre, znaš, one su učile da crtaju...

– A šta su crtale? – zapita Alisa, potpuno zaboravivši šta je obećala.

– Sirup – odgovori Puh kao iz topa.

– Ja hoću čistu šoljicu – upade Šeširdžija – pomerimo se svi za jedno mesto.

Dok je to govorio, pomerio se za jedno mesto, a Puh za njim. Martovski Kunić se premestio na Puhovo mesto, a Alisa nerado pređe na mesto Martovskog Kunića. Šeširdžija je jedini imao vajde od tog pomeranja, a Alisa je prošla najgore, jer je Martovski Kunić upravo prevrnuo bokal s mlekom u svoj tanjir.

Alisa se čuvala da opet ne naljuti Puha, zato reče vrlo oprezno: – Ja zbilja ne razumem. Odakle su precrtavale sirup?

– Možeš da precrtáš vodu iz bunara sa vodom – reče Šeširdžija – pa tako isto možeš da precrtáš sirup iz bunara sa sirupom. Nije li tako, glupačo jedna?

– Ali one su bile u bunaru – Alisa reče Puhu, praveći se da

nije čula njegove poslednje reči.

– Razume se da su bile – reče Puh – duboko unutra.

Sve to tako zbuni jadnu Alisu da joj za izvesno vreme nije više palo na pamet da prekida Puhovu priču.

– One su učile da crtaju – nastavi Puh zevajući i trljajući oči, jer je bio vrlo pospan – i one su crtale razne stvari... sve što počinje na slovo M...

– Zašto baš na M? – upita Alisa.

– A zašto da ne? – reče Martovski Kunić.

Alisa ućuta.

Puh je za to vreme već zaklopio oči i tonuo u san, ali ga Šeširdžija uštinu i on se opet probudi kriknuvši i nastavi:

– Sve što počinje sa M kao što je mišolovka, mesec, misao i množina, znaš, to je kad ima nečeg mnogo... da li si ikad videla nešto kao crtež množine?

– Pa baš kad me pitaš – zbunjeno će Alisa – mislim da nisam...

– Onda ne treba ni da pričaš – reče Šeširdžija.

Takvu neučtivost Alisa nije više mogla da podnese. Ona ustade u znak negodovanja i ode. Puh istog časa zaspao, a ona dvojica nisu ni primetila da je Alisa otišla. Ona se čak dva ili tri puta okrenula, nadajući se ipak da će je oni opet pozvati da se vrati. Kad se poslednji put osvrnula, videla je

kako pokušavaju da Puha strpaju u čajnik.

– Neka se dogodi ne znam šta, tamo se više nikad neću vratiti! – reče Alisa birajući kojim će putem kroz šumu. – To

je najgluplja čajanka na kojoj sam ikad bila.

Tek što ona to izusti kad opazi na jednom drvetu neka vrata koja su vodila pravo unutra. „Vrlo čudno – pomisli Alisa. – Ali danas je sve tako čudno. Čini mi se da će biti najbolje da odmah uđem.”

Opet se našla u dugačkom hodniku i stiže do staklenog stočića. „E, ovog puta ću sve to bolje da uradim”, pomisli i najpre dohvati zlatni ključić i otključa vrata koja su vodila u vrt. Zatim stade da gricka pečurku (sačuvala je parčence u džepu) dok nije postala svega jednu stopu visoka i krenu kroz uski prolaz i onda... nađe se u prekrasnom vrtu među lejama cveća živih boja i hladovitim vodoskocima.

KRALJIČINO IGRALIŠTE ZA KROKET

Kraj ulaza u vrt raslo je jedno veliko ružino drvo: na njemu su cvetale bele ruže, ali su ih tri baštovana užurbano bojila u crveno. Alisu to začudi, pa priđe bliže da bolje pogleda i upravo kad stiže do njih ču kako jedan od njih govori: – Pazi malo, Petice! Nemoj da me tako prskaš tom bojom!

– Nisam ja kriv! Sedmica mi je gurnula lakat! – odgovori Petica nadureno.

Na to Sedmica pogleda gore i reče: – A ti baš tako, Petice! Opet svaljuješ krivicu na drugog!

– Bilo bi bolje da ne brbljaš toliko! – reče Petica. – Baš juče sam čuo da je Kraljica rekla kako si zaslužio da ti odrube glavu!

– A zašto? – reče onaj koji je započeo razgovor.

– To se tebe, Dvojko, uopšte ne tiče! – reče Sedmica.

– A ne, tiče ga se! – reče Petica. – I neka baš čuje da je to bilo zato što je kuvaru doneo lukovicu od lala umesto glavice crnog luka.

Sedmica tresnu četku na zemlju i taman poče: – E, od svih nepravdi... – kad slučajno opazi Alisu kako stoji i gleda ih i odmah začuta. I druga dvojica se okrenuše i pogledaše Alisu,

pa joj se sva trojica duboko pokloniše.

– Hoćete li mi reći, molim vas – upita Alisa bojažljivo – zašto bojite te ruže?

Petica i Sedmica ništa ne rekoše, nego samo pogledaše u Dvojku. Dvojka poče tiho: – Stvar je u tome, gospođice, što je ovo trebalo da bude crvena ruža, ali greškom smo posadili belu, pa ako Kraljica to otkrije, odrubiće nam svima glave, razumete. I zato, vidite, gospođice, činimo sve što možemo da pre nego što ona dođe... – Uto Petica, koji je zabrinuto gledao niz vrt uzviknu: – Kraljica! Kraljica! – i sva tri baštovana se istog časa baciše na zemlju. Začu se topot mnogih nogu i Alisa radoznalo pogleda oko sebe, ne bi li opazila Kraljicu.

Na čelu svite marširalo je deset vojnika sa oznakama trefa; oni su potpuno ličili na baštovane: pravougaoni i pljosnati, sa rukama i nogama u uglovima; za njima je išlo deset dvorana, oni su bili okićeni oznakama „karo”, a išli su kao i vojnici, po dva i dva. Za njima su naišla kraljevska deca, bilo ih je desetero i sva su veselo skakutala držeći se za ruke, i sva su bila ukrašena srcima. Za njima su koračali gosti, uglavnom kraljevi i kraljice, a među njima Alisa prepoznade i Belog Zeca. Bez prestanka je govorio nešto vrlo brzo i usplahireno, smeškao se na sve što drugi kažu, i prošao je pored Alise i nije je ni primetio. Za ovima je išao Pub-Srce, noseći kraljevsku krunu na jastuku od grimiznog somota, i na kraju cele ove velike povorke išli su Kralj i Kraljica-Srce.

Alisa se pitala da li da i sama padne ničice na zemlju, kao ona tri baštovana, ali nije mogla da se seti da je ikad čula da se mora leći kad prolazi povorka. „A kad bi to tako bilo, čemu bi onda služila povorka? – pomisli Alisa. – Ako svi treba da zabiju nos u zemlju i ne mogu ništa da vide!” Zato se nije ni maknula, mirno je stajala na mestu i čekala.

Kad povorka dođe do Alise, svi se zaustaviše i pogledaše je, a Kraljica strogo upita: – Ko je to? – Ovo je upitala Puba-

Srce koji se samo pokloni i nasmeši umesto odgovora.

– Idiote! – reče Kraljica, zabaci glavu nestrpljivo i okrenuvši se Alisi upita: – Kako se zoveš, dete?

– Zovem se Alisa, vaše veličanstvo – odgovori Alisa vrlo uljudno, ali pomisli: „Oni su samo jedan špil karata, baš ih se nimalo ne plašim!”

– A ko su ovi? – zapita Kraljica, pokazujući na trojicu baštovana koji su ležali oko ružinog drveta; jer kako su oni ležali licem ka zemlji, a šara na njihovim leđima bila ista kao kod ostalih u špil, Kraljica nije mogla razabrati jesu li to baštovani, vojnici, dvorani ili troje njene rođene dečice.

– Otkuda ja to znam? – reče Alisa iznenađena svojom hrabrošću. – To nije moja briga.

Kraljica se zajapuri od besa, iskolači oči na Alisu kao neka divlja zver i ciknu: – Odrubite joj glavu! Odrubite...

– Gluposti! – reče Alisa vrlo glasno i odrešito, a Kraljica začuta.

Kralj spusti ruku na Kraljičino rame i bojažljivo reče: – Razmisli, draga moja, ta ona je još dete!

Kraljica se okrete besno od njega i reče Pubu: – Okreni ih!

Pub to i uradi, prevrnu ih nogom vrlo obazrivo.

– Ustanite! – reče Kraljica piskavim glasom a tri baštovana odmah skočiše na noge i pokloniše se Kralju i Kraljici, kraljevskoj deci i svima ostalima.

– Manite se sad toga! – dreknu Kraljica. – Vrti mi se u

glavi. – I okrenuvši se ružinom drvetu nastavi: – Šta ste ovde radili?

– Dopustite vaše veličanstvo – reče Dvojka vrlo ponizno, spuštajući se na kolena: – Pokušavali smo...

– Vidim već! – reče Kraljica koja je u međuvremenu razgledala ruže. – Odrubite im glave! – I povorka krenu dalje a tri vojnika ostadoše da pogube nesrećne baštovane koji potrčase Alisi da ih ona zaštiti.

– Neće vas pogubiti! – reče Alisa i ugura ih u veliku saksiju u blizini. Tri vojnika su se vrteli neko vreme i tražili baštovane, a kad nijednog ne nađoše onda tiho pođoše za ostalima.

– Jeste li im odrubili glave? – uzviknu Kraljica.

– Njihove glave su iščezle, vaše veličanstvo! – uzviknuše vojnici.

– Tako i treba! – povika Kraljica. – Znaš li da igraš kroket? – Vojnici su ćutke gledali u Alisu, jer je bilo očigledno da je pitanje upućeno njoj.

– Svakako! – uzviknu Alisa.

– Hajde onda! – grmnu Kraljica i Alisa se pridruži povorci bez pogovora, vrlo radoznala šta će dalje biti.

– Baš je... je... lep dan! – začu se neki bojažljivi glas kraj nje. Alisa je išla pored Belog Zeca koji ju je zabrinuto gledao u lice.

– Veoma – reče Alisa. – Gde je Vojvotkinja?

– Pst! Pst! – žurno reče Zec jedva čujnim glasom. Zabrinuto se osvrnu oko sebe dok je govorio, pa se prope na prste, prinese usne Alisinom uvetu i prošaputa: – Ona je osuđena na smrt.

– Zbog čega? – zapita Alisa.

– Jesi li rekla „zbilja šteta!”? – zapita Zec.

– Ne, nisam – reče Alisa. – I ne mislim da je šteta. Rekla sam „zbog čega?”!

– Ošamarila je Kraljicu – počeo Zec. Alisa se zaceni od

smeha. – Pst! – Zec uplašeno prošaputa. – Čuće te Kraljica. Vidiš, Vojvotkinja je zakasnila a Kraljica je rekla...

– Zauzmite svoja mesta! – povika Kraljica gromkim glasom i ljudi se rastrčase na sve strane sudarajući se među sobom; ipak se za časak rasporediše i igra započe. Alisa pomisli da nikad u životu nije videla tako čudnovato igralište za krocket. Bilo je puno busenja i brazdi, lopte su bili živi ježevi a živi flaminzi štapovi za krocket; lukovi ispod kojih su proterivali lopte bili su vojnici koji su stajali na rukama i nogama, presamićeni.

Najteže je bilo za Alisu namestiti flaminga; uspela je, doduše, da njegovo telo zgodno namesti ispod miške, sa obešenim nogama, ali kad bi mu savila vrat onako kako treba i spremila se da zamahne i njegovom glavom pogodi ježa, flamingo bi izvio vrat i pogledao Alisu u lice tako zbunjeno da je ona morala prsnuti u smeh. I kada bi mu ona opet namestila glavu i pripremila se da počne igru iz početka, iznerviralo bi je što se jež odmotao i spremao da klisne; i svaki put kad je htela da zamahne naišla bi na neki busen ili brazdu, a i presamićeni vojnici stalno su se uspravljali i pomerili na drugi kraj igrališta, te Alisa ubrzo zaključi da je to jedna stvarno teška igra.

Igrači su igrali svi u isti mah, ne čekajući da dođu na red, svađali se neprestano i otimali za ježeve, i ubrzo se Kraljica sva izbezumi, poče da lupa nogama i sikće, čas: – Odrubite

mu glavu! – čas: – Odrubite joj glavu!

Alisa se osećala vrlo neugodno; ona doduše još nije došla u sukob s Kraljicom, ali se to moglo dogoditi svakog trenutka. „I onda – pomisli Alisa – šta će sa mnom biti? Njima nije ništa da nekom odseku glavu; čudo da je iko ostao živ!”

Obazirala se unaokolo nastojeći da uoči priliku i pobegne, ali da je niko ne vidi, kad primeti nešto čudno u vazduhu: to je prvo zbuni, ali posle minut-dva razazna jedan osmeh i pomisli: „To je Mačak Cerekalo, sad ću imati s kim da pričam.”

– Kako ti ide? – zapita Mačak čim mu se usta dovoljno pojaviše da bi mogao da govori.

Alisa sačeka da se pojave i oči, pa samo klimnu glavom. „Nema smisla razgovarati sa njim – pomisli – dok mu se uši ne pojave ili bar jedno od njih.” Uskoro se pojavi cela glava, pa Alisa pusti flaminga i poče da mu priča o igri, srećna što ima ko da je sluša. Mačak je izgleda smatrao da je sasvim dosta ako devojčica vidi samo njegovu glavu i nije hteo ništa više da pokaže.

– Sve mi se čini da ne igraju pošteno – poče Alisa da se žali – i tako se strašno svađaju da ne možeš da čuješ ni svoj sopstveni glas, a izgleda da nemaju nikakva pravila, a ako ih i imaju niko ih se ne pridržava... i nemaš pojma kako je to nezgodno što su svi predmeti živi... na primer, eno tamo je luk kroz koji treba da proleti jež, šeta se po drugom kraju igrališta... i taman da pogodim Kraljičinog ježa, ali on pobeže kad vide mog ježa da se približava.

– Kako ti se dopada Kraljica? – zapita Mačak tiho.

– Uopšte mi se ne dopada – reče Alisa. – Ona je tako... – Upravo tad primeti da Kraljica stoji iza njih i da prisluškuje, pa zato nastavi: – dobar igrač i sigurno će pobediti.

Kraljica se nasmeši i produži dalje.

– Sa kim to razgovaraš? – zapita Kralj, prilazeći Alisi i gledajući zaprepašćeno glavu Mačka.

– To je jedan moj prijatelj, Mačak Cerekalo – reče Alisa. – Dopustite mi da vam ga predstavim.

– Nimalo mi se ne dopada kako izgleda – reče Kralj – ipak, može da mi poljubi ruku, ako baš želi.

– Radije ne bih – primeti Mačak.

– Ne budi drzak – reče Kralj – i ne gledaj me tako! – Dok je ovo govorio, Kralj se sakrio iza Alise.

– Mačke imaju pravo da gledaju kraljeve – reče Alisa. – To sam negde pročitala, samo se ne sećam gde.

– On mora biti uklonjen – reče Kralj vrlo odrešito i pozva Kraljicu koja je baš tuda prolazila. – Draga moja! Želeo bih da ukloniš ovu mačku!

Kraljica je za sve teškoće, velike i male, imala samo jedan lek. – Odrubite mu glavu! – reče i ne gledajući oko sebe.

– Sam ću odabrati dželate – odazva se Kralj žustro i odjuri.

Alisa pomisli da bi dobro bilo da se vrati i vidi kako teče igra, pošto je u daljini čula Kraljicu kako praska. Alisa je već znala da su trojica igrača osuđena na smrt, jer su zaboravili da igraju kad je na njih došao red, i sve se plašila da to i

nju ne snađe, jer je sva ta igra bila jedno opšte muvanje da više nije znala kad je njen red. Nemajući kud, krenu da potraži svog ježa.

Njen jež je zametnuo borbu sa nekim drugim ježom, pa se to Alisi učinilo kao zgodna prilika da jednog pogodi drugim;

jedina je nezgoda bila što je njen flamingo pobegao na drugi kraj igrališta i tamo bezuspešno pokušavao da uzleti na drvo.

Dok je uhvatila flaminga, i ježevi su završili borbu i nestali. „Pa i nije neka velika šteta – pomisli Alisa – jer su i onako svi lukovi otišli sa svog dela igrališta.” Zato stegnu flaminga pod mišku, da joj opet ne pobegne, i ode da još malo popriča sa svojim prijateljem.

Kad se vratila do Mačka Cerekala, imala je šta i videti! Oko njega se sakupila velika gomila sveta. Kralj, Kraljica i dželat su se prepirali, govoreći svi uglas, a ostali su ih ćutke i zabrinuto slušali.

Kad se Alisa pojavi, zamoliše je da presudi, pa joj sve troje izloži svoje gledište. Ali kako su govorili uglas, Alisi je bilo teško da razabere bilo šta.

Dželat je tvrdio da ne može odrubiti glavu koja nema tela od koga bi je odrubio... tako nešto nikad u životu nije radio i neće ni sada pod stare dane.

Kralj je tvrdio da sve što ima glavu može biti i obezglavljeno i da su sve ostale priče gluposti.

Kraljica je tvrdila da će, ako se u tren oka ne nađe neko rešenje, svima odleteti glava. (Zbog ove poslednje pretnje čitavo društvo je bilo tako ozbiljno i preplašeno.)

Alisi nije ništa drugo padalo na pamet, pa samo reče: – Mačak je Vojvotkinjin, najbolje je da nju zapitate.

– Ona je u tamnici! – Kraljica reče dželatu. – Dovedite je. – I dželat polete kao strela.

Čim on ode, glava Mačka počne da iščezava i potpuno nestade kad se dželat vrati sa Vojvotkinjom. Kralj i dželat se mahnito rastrčase tražeći je na sve strane, a ostali se vratiše igri.

PRIČA LAŽNE KORNJAČE

Ne možeš da zamisliš kako mi je drago što te opet vidim! – reče Vojvotkinja, ljubazno uhvati Alisu pod ruku i pođe s njom.

Alisa se veoma obradova što je Vojvotkinja tako dobre volje, i pomisli da je ona samo zbog bibera bila onako besna kad su se ono srele u kuhinji.

„Kad ja budem vojvotkinja – pomisli Alisa (iako se tome baš nije mnogo nadala) – neću uopšte držati biber u svojoj kuhinji. Supa je vrlo dobra i bez njega... A rekla bih da ljudi postaju ljuti od bibera – nastavi ona vrlo zadovoljna što je

pronašla nekakvo novo pravilo – a od sirćeta su kiseli... gorki postaju od kamilice... a od šećerlema deca postaju slatka. Samo bih volela da to ljudi znaju, jer onda ne bi tako škrtarili i davali bi im slatkiše, znaš...”

Dok je tako razmišljala potpuno je zaboravila na Vojvotkinju i trže se kad ču njen glas kraj samog uveta. – Razmišljaš o nečemu, draga moja, pa si zato zaboravila da pričaš. Ne mogu ti odmah reći kakva se pouka iz toga može izvući, ali setiću se već.

– Možda je i nema – usudi se Alisa da primeti.

– Pst, dete – reče Vojvotkinja. – Sve ima svoju pouku,

samo je treba naći. – I dok je to govorila, ona se još više priljubi uz Alisu.

Alisi se to baš nije mnogo dopalo: pre svega što je Vojvotkinja bila veoma ružna, a i zato što je bila taman toliko visoka da je mogla da nasloni bradu na Alisino rame, a imala je neprijatno šiljatu bradu. Ipak Alisa nije htela da bude nepristojna, pa je sve strpljivo podnosila.

– Izgleda da sada znatno bolje igraju – reče Alisa tek da nešto kaže.

– Tako je – reče Vojvotkinja – a pouka iz toga je: ljubav, ljubav je onaj cvet što pokreće čitav svet!

– Neko je rekao – prošapta Alisa – da to biva tako što svako gleda svoja posla!

– A, pa to je jedno te isto – reče Vojvotkinja zabadajući svoju malu šiljatu bradu u Alisino rame, pa dodade – a pouka je: „Vodi računa o smislu a glas će voditi računa o sebi.”

„Što voli da iz svega izvuče pouku!” pomisli Alisa.

– Kladila bih se da se čudiš što te nisam obuhvatila oko struka – reče Vojvotkinja malo posle. – Nisam to učinila zbog tvog flaminga, ne znam kako bi on to primio. Da pokušam?

– Mogao bi da vas ugrize – reče Alisa obazrivo, nimalo oduševljena tim predlogom.

– Tačno si to rekla – reče Vojvotkinja. – Flaminzi i senf grizu. Iz ovoga sledi pouka: „Svaka ptica svome jatu leti.”

– Ali senf nije ptica – primeti Alisa.

– U pravu si, kao i obično – reče Vojvotkinja. – Kako ti sve lepo postaviš na svoje mesto!

– Mislim da je senf ruda – reče Alisa.

– Razume se da jeste – reče Vojvotkinja koja je izgleda bila spremna da se složi sa svim što Alisa kaže. – Tu u blizini je jedan veliki rudnik senfa. A pouka je: „Što za mene ima više, tebi se sve manje piše.”

– Aha, setila sam se – uzviknu Alisa, ne obraćajući pažnju

na ovu poslednju pouku. – To je povrće. Ne izgleda tako, ali ipak jeste.

– Sasvim se slažem sa tobom – reče Vojvotkinja – a pouka iz toga je: „Budi ono što treba da budeš”, ili, ako hoćeš jednostavnije: „Nikad nemoj da zamišljaš da nisi drukčija nego što bi drugima moglo da izgleda da ono što si bila ili mogla da budeš nije bilo drugačije nego što bi i ono što si bila drugačije izgledalo.”

– Mislim da bih bolje razumela – reče Alisa vrlo učtivo – kad bih to napisala. Ne mogu sasvim dobro da vas pratim dok govorite.

– Nije to ništa prema onome što bih ti ja mogla reći, samo kad bih htela – zadovoljno reče Vojvotkinja.

– Molim vas, nemojte se mučiti da mi kažete nešto duže od ovog – reče Alisa.

– A, ne govori o muci – reče Vojvotkinja. – Poklanjam ti sve što sam ti dosad rekla.

„Baš mi je to neki poklon!” – pomisli Alisa. – „Hvala bogu što mi za rođendan ne daju takve poklone!” Ipak se nije usudila da to glasno kaže.

– Opet si se zamislila? – upita je Vojvotkinja i ponovo je ubode svojom malom šiljatom bradom.

– Imam prava da mislim – odgovori Alisa oštro, jer je sve ovo počinjalo da joj postaje dosadno.

– Isto toliko prava – reče Vojvotkinja – kao prase da spava, i da leti kad se seti, a pou...

Ali u tom trenutku, za divno čudo, Vojvotkinja začuta baš usred njene omiljene reči, a Alisa oseti kako joj ruka kojom ju je držala zadrhta. Alisa podiže glavu i ugleda Kraljicu, koja je stajala pred njima prekrštenih ruku, natmurena, a iz očiju su joj sevale varnice.

– Divan dan, vaše veličanstvo! – reče Vojvotkinja tihim, slabim glasom.

– Nije nego! Opominjem te dok je vreme – viknu Kraljica i

tresnu nogom o zemlju – ili ti ili tvoja glava moraju nestati, i to smesta! Pa izaberi!

Vojvotkinja brzo izabra i nestade za tren oka.

– Hajde da nastavimo igru! – reče Kraljica Alisi. Alisa se bila toliko prepala da nije mogla ni da bekne, pa polako pođe za Kraljicom do igrališta za kroket.

Ostalim gostima je dobro došlo što je Kraljica otišla s igrališta i odmarali su se u hladovini, ali čim je ugledaše žurno se vratiše igri, a Kraljica zadovoljno primeti da će svako ko okleva ostati bez glave.

Za vreme igre Kraljica je bez prestanka grdila ostale igrače i vikala: – Pogubite ga! – ili – Pogubite je! – Oni koje je tako osudila na smrt bili su pod stražom, a stražu su čuvali vojnici koji su pravili lukove, pa za pola sata, ili malo više, na igralištu nije bilo ni lukova ni igrača, izuzimajući Kralja, Kraljicu i Alisu, svi su bili pod stražom i čekali da ih pogube.

Najzad Kraljica napusti igru sva zadihana i zapita Alisu: – Jesi li ti ikad videla Lažnu Kornjaču?

– Nisam – odgovori Alisa. – Nisam ni čula da postoji.

– Lažna Kornjača je ono od čega se pravi lažna čorba od kornjače – reče Kraljica.

– Niti sam videla niti čula za tako nešto – reče Alisa.

– Pođi sa mnom – reče Kraljica. – Ona će ti sama ispričati svoju povest.

Kad krenuše, Alisa ču kako Kralj tiho reče čitavom društvu: – Svi ste pomilovani! – „E, pa to je lepo od njega!” pomisli Alisa, jer je bila vrlo nesrećna zbog silnih presuda koje je Kraljica izrekla.

Ubrzo naiđoše na Grifona koji je čvrsto spavao na suncu. – Ustaj, lenštino! – reče Kraljica – i odvedi ovu mladu gospođicu Lažnoj Kornjači da čuje njenu povest. A ja moram da se vratim odmah, da vidim jesu li izvršili pogubljenja po mojoj zapovesti. – Ona ode ostavljajući Alisu samu sa Grifonom. Alisi se nije baš dopalo kako ta životinja izgleda,

ali mislila je da joj je isto: ostala s njim ili išla s krvoločnom

Kraljicom, pa je čekala da se Grifon probudi. Grifon ustade i protrlja oči, zatim se zagleda za Kraljicom, dok se ne izgubi iz vida, a onda se

zakikota: – Baš je to smešno! – reče Grifon, pola sebi pola Alisi.

– Šta je to toliko smešno? – reče Alisa.

– Pa, ona – odgovori Grifon. – Sve je to njena izmišljotina, jer, znaš, oni nisu nikad nikog pogubili. Hajdemo!

Ovde svi naređuju „Hajdemo” – pomisli Alisa, idući polako za njima. – „Nikad mi još niko nije toliko naređivao u životu!”

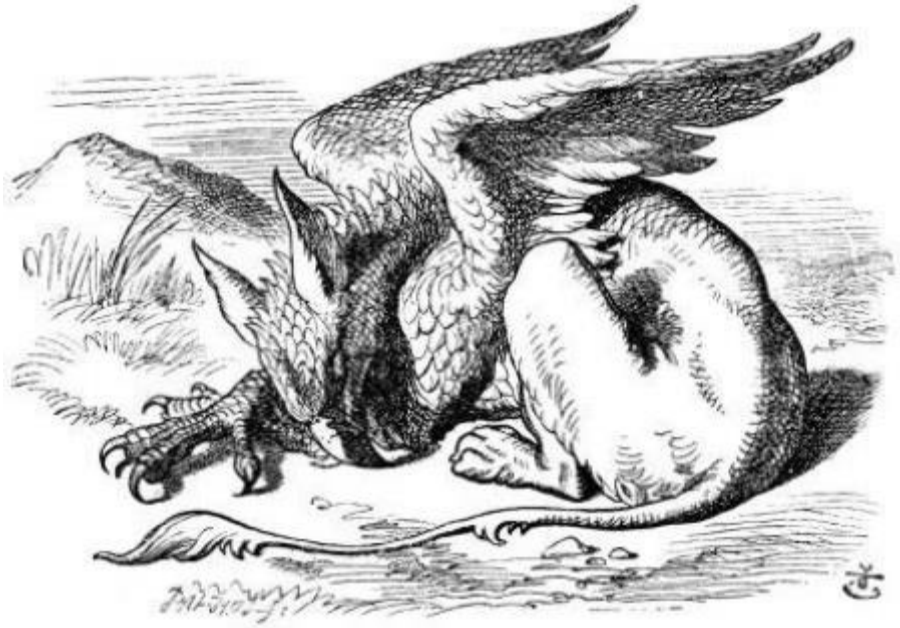
Nisu daleko odmakli kad ugledaše Lažnu Kornjaču kako usamljena i tužna sedi na grebenu neke stene i kad su se približili, Alisa je ču kako uzdiše kao da će joj srce prepući. Bilo joj je mnogo žao. – Zašto je tako tužna? – zapita Alisa Grifona, a on odgovori isto kao i malopre: – Sve je to njena izmišljotina, jer znaš, nju ne mori nikakva tuga. Dođi!

I tako oni stigoše do Lažne Kornjače koja je ćutala i gledala ih velikim očima punim suza.

– Ova mlada gospođica – reče Grifon – želi da čuje tvoju povest, znaš.

– Ispričaću joj – reče Lažna Kornjača dubokim muklim glasom. – Sedite oboje i nemojte ni da zucnete sve dok ja ne završim.

Oni sedoš, pa su svi ćutali izvesno vreme. Alisa pomisli:

„Ne vidim kako će ona to ikad završiti ako ne počne već jednom”, ali je ipak nestrpljivo čekala.

– Nekada sam – reče najzad Lažna Kornjača uz dubok uzdah – i ja bila prava kornjača.

Posle ovih reči nastade dugo ćutanje koje je s vremena na vreme prekidao Grifon uzvicima „Hjkrkr!”, a Lažna Kornjača jecajima. Malo je falilo da Alisa ustane i kaže: „Hvala vam, gospođo, na vašoj

zanimljivoj priči”, ali joj se činilo da će ipak nešto čuti, pa je i dalje strpljivo sedela i ćutala.

– Kada smo bili mali – nastavi na kraju Lažna Kornjača mnogo smirenije, jecajući samo pokatkad – išli smo u školu na dnu mora. Učitelj nam je bio jedna stara kornjača, mi smo ga zvali Kornjuča...

– Zašto ste ga zvali Kornjuča kad nije to bio? – zapita Alisa.

– Zvali smo ga tako jer je bio naš uča – reče Lažna Kornjača ljutito. – Ti si stvarno vrlo glupa!

– Treba da se stidiš što pitaš nešto što je tako prosto – dodade Grifon; oboje su sedeli ćutke i gledali u jadnu Alisu koja samo što nije propala u zemlju od stida. Na kraju Grifon reče Lažnoj Kornjači: – Teraj dalje, stara. Nećemo valjda ovako ceo dan, trla baba lan!

Lažna Kornjača nastavi:

– Eto tako, išli smo u školu na dnu mora, makar ti to i ne verovala...

– Uopšte nisam rekla da ne verujem! – prekide je Alisa.

– Jesi! – reče Lažna Kornjača.

– Zaveži – dodade Grifon, pre nego što je Alisa uspela i da zine. Lažna Kornjača nastavi:

– Išli smo u najbolju školu... išli smo u školu svaki dan...

– I ja sam išla u školu svaki dan – reče Alisa. – Ne pravi se toliko važna zbog toga.

– Imali ste i neobavezne predmete? – zapita Lažna Kornjača začuđeno.

– Dabome – reče Alisa – učili smo francuski i muziku.

– A pranje? – reče Lažna Kornjača.

– To nikako! – reče Alisa sa negodovanjem.

– Onda ta tvoja škola i nije bila neka stvarno dobra škola – reče Lažna Kornjača kao da joj je teret pao sa srca. – Kod nas smo imali na kraju liste predmeta „francuski, muziku, i pranje”... kao dodatni predmet.

– To vam baš i nije tako trebalo – reče Alisa – kad ste živeli na dnu mora.

– Ja to nisam ni učila – reče Lažna Kornjača sa uzdahom.

– Učila sam samo obavezne predmete.

– A koji su to? – ispitala je Alisa.

– Uvlačenje, izvlačenje, naravno, samo da počnem sa tim – reče Lažna Kornjača – a zatim razne grane računice: mešenje, trešenje, rasrđivanje i nagrđivanje.

– Nikad nisam čula za to nagrđivanje – usudi se Alisa da kaže. – Šta je to?

Grifon podiže od čuda obe šape. – Nikad nisi čula za nagrđivanje! – uzviknu. – Čula si valjda za ulepšavanje, bar pretpostavljam?

– Jesam – odgovori Alisa neodlučno – to znači... to... učiniti nešto lepšim.

– Pa onda – nastavi Grifon – ako ne znaš šta je nagrđivanje ti si zbilja glupa!

Njegove reči nisu obođrile Alisu da se s njim i dalje

prepire, zato se okrete Lažnoj Kornjači i reče: – Šta ste još učili?

– Pa učili smo još i tajne – odgovori Lažna Kornjača, prebrojavajući predmete na prste: – Tajne starog i novog sveta, sa moreografijom; onda ševrdanje – to nam je predavala jedna stara morska jegulja jedanput nedeljno: učila nas je ševrdanje, vrdanje i vrludanje.

– Kako li je to izgledalo? – reče Alisa.

– Ne mogu to da ti pokažem – reče Lažna Kornjača – ja sam suviše ukočena. A Grifon to nikad nije ni učio.

– Nisam imao vremena – reče Grifon. – Znaš, ja sam bio u klasičnom odeljenju. A učitelj nam je bio jedan stari rak.

– Nikad nisam išla na njegove časove – reče Lažna Kornjača, uzdahnuvši.

– On je predavao mlatinski i grkučki, tako su mi bar pričali.

– Pa i jeste, pa i jeste – reče Grifon, pa i on uzdahnu, oba stvora sakriše lica u svoje šape.

– A koliko časova ste imali dnevno? – reče Alisa, želeći što pre da promeni predmet razgovora.

– Deset časova prvog dana – reče Lažna Kornjača – drugog devet, i sve tako.

– Što je to čudnovat raspored! – uzviknu Alisa.

– Pa zato se to i zovu predavanja – primeti Grifon – zato što predaješ svakom danu po jedan čas.

Ovo je za Alisu bilo nešto potpuno novo i ona malo porazmisli o tome, pa tek onda primeti: – Pa onda, jedanaesti dan vam je sigurno bio praznik?

– Bio je, razume se – reče Lažna Kornjača.

– A šta ste radili dvanaestog dana? – nastavi radoznalo Alisa.

– Dosta o tim časovima – odlučno ih prekide Grifon. – Pričaj nam sad nešto o igrama.

KADRIL JASTOGA

Lažna Kornjača duboko uzdahnu i perajem obrisa oči. Pogleda u Alisu i zausti nešto da kaže, ali neko vreme nije mogla od jecaja da pusti ni glas. – Kao da joj je neka kost stala u grlu – reče Grifon, pa poče da je drmusa i udara po leđima. Na kraju Lažna Kornjača povрати glas i nastavi priču, dok su joj niz obraze tekle suze.

– Ti možda nisi dugo živela pod morem (– I nisam – reče Alisa.) i možda se dosad nisi upoznala ni s jednim jastogom – (Alisa taman zausti da kaže: – Jednom sam probala... ali se brzo predomisli i odgovori: – Ne, nikada.) tako da nemaš pojma kako je divna igra kadril jastoga!

– Nemam pojma, zaista – reče Alisa. – Kakva je to igra?

– Pa – reče Grifon – najpre se svi poređaju u jedan red, duž obale...

– U dva reda! – povika Lažna Kornjača. – Tuljani, kornjače, lososi i ostali. A onda kad očistiš sve meduze s puta...

– Što poduže obično traje – prekinu je Grifon.

– ...napraviš dva koraka napred...

– Svako s jastogom kao partnerom! – povika Grifon.

– Dabome – reče Lažna Kornjača. – Napraviš dva koraka napred, pokloniš se partneru...

– Promeniš jastoga i vratiš se istim redom – nastavi Grifon.

– Onda, znaš – nastavi Lažna Kornjača – baciš...

– Jastoge! – povika Grifon skočivši uvis.

– Koliko god dalje možeš, u more...

– Zaplivaš za njima! – povika Grifon.

– Premetneš se u moru! – povika Lažna Kornjača skačući kao mahnita naokolo.

– Opet promeniš jastoga! – kriknu Grifon.

– Natrag na obalu... i... to je prva figura... – reče Lažna Kornjača naglo spustivši glas. I dve životinje, koje su dotad kao lude skakale naokolo, sedoš e opet mirne i žalosne i zagledaše se u Alisu.

– To mora da je neka mnogo lepa igra – reče Alisa bojažljivo.

– Da li bi volela da ti je pokažemo? – reče Lažna Kornjača.

– Baš bih volela – reče Alisa.

– Dođi ovamo, da probamo prvu figuru – reče Lažna Kornjača Grifonu. – Možemo to i bez jastoga, znaš. Ko će da peva?

– O, pevaj ti – reče Grifon. – Ja sam već zaboravio reči.

Podigoše se i svečano zaigraše oko Alise, gazeći je kad bi joj se približili, a dok su prednjim šapama mahali po taktu, Lažna Kornjača je pevala vrlo polako i tužno:

*Belica pužu reče: „Pusti korak malo duži,
da nam se put ne oduži!
Morsko mi prase na rep stalo,
da nastradam zamalo!*

*Kornjača i jastog cupkaju na žalu,
hteli bi da se njihaju na valu.*

*Dela dođi, dođi amo, ovu igru da igramo!
Dela dođi, dođi amo, ovu igru da igramo!”*

*„Ta ti pojma nemaš što je to milina,
kad te sa jastogom hitnu i primi te mora širina!”
A puž je samo pogleda popreko.
„Hvala lepo”, reče, „to je predaleko!
Belice–ribice, zaigrati neću.
Nit bih hteo, nit bih smeo, zaigrati neću!
Nit bih hteo, nit bih smeo, zaigrati neću!”
„Ne bleđi, pužu, nek te prođe strava,
neka te ne plaši pučina plava.
Nosiće te talas do sunčana žala,
čekaće te tamo uvala mala.*

*Ne bleđi, pužu, zadeni ružu,
dođi amo da igramo!
Dela dođi, dođi amo, ovu igru da igramo!
Dela dođi, dođi amo, ovu igru da igramo!”*

– Hvala vam, baš je bilo zanimljivo posmatrati vašu igru – reče Alisa srećna što se igra ipak završila. – I baš mi se dopada ta čudna pesma o ribi belici!

– A kad smo već kod belice – reče Lažna Kornjača – one... ti si ih, svakako, videla?

– Jesam – reče Alisa – često sam ih viđala na tanj... – i brzo ućuta.

– Ne znam gde ti je taj tvoj Tanj – reče Lažna Kornjača – ali ako si ih tako često viđala zacelo znaš kako izgledaju.

– Mislim da znam – odgovori Alisa zamišljeno. – Drže rep u ustima i posute su mrvicama.

– Grešiš što se tiče mrvica – reče Lažna Kornjača. – Mrvica nema, jer bi ih more spralo. Ali, zbilja drže rep ustima, a to je zato... – i tu Lažna Kornjača zevnu i zaklopi oči. – Reci joj

zašto, i sve o tome – reče ona Grifonu.

– To je zato što su – reče Grifon – one išle da igraju sa jastozima, pa su bile bačene u more, a bacali su ih vrlo daleko. Zato su i uhvatile rep ustima tako čvrsto, ali posle nisu više mogle da ga puste. To je sve!

– Hvala ti – reče Alisa – to je vrlo zanimljivo. Nikad ranije nisam tako puno znala o ribama belicama.

– Ako hoćeš, mogu još o njima da ti pričam – reče Grifon – znaš li zašto ih zovu belice?

– Nikad o tome nisam razmišljala – reče Alisa. – Zašto?

– Zato što čiste čizme i cipele – odgovori Grifon važno.

Alisa je bila sasvim zbunjena. – Čiste čizme i cipele! – reče Alisa zapanjeno.

– Pa čime ti čistiš cipele? – upita Grifon. – Mislim, zašto se one tako sjaje?

Alisa pogleda svoje cipele, razmisli malo i odgovori: – Zato što ih čistim crnilom, bar tako mislim.

– Čizme i cipele na dnu mora – reče Grifon hrapavim glasom – čiste se belilom, sad znaš!

– A od čega su napravljene? – upita Alisa vrlo zainteresovana.

– Od ribe lista i jegulje, zna se – odgovori Grifon nestrpljivo – svaki glupak bi ti to odgovorio.

– Da sam ja belica – reče Alisa, koja je još uvek razmišljala o pesmici – rekla bih morskom pliskavcu: „Držite rastojanje, molim vas, ne motajte se oko nas!”

– Ali one moraju da budu sa njima – reče Lažna Kornjača. – Nijedna pametna ribica neće nikud bez morskog pliskavca.

– Je li to istina? – reče Alisa zaprepašćeno.

– Kako da nije – reče Lažna Kornjača. – Pa kako koja riba dođe k meni i kaže mi da ide na put, odmah je posavetujem da se dobro drži pliskavca.

– Misliš „pravca”? – reče Alisa.

– Mislim ono što sam rekla – reče Lažna Kornjača vrlo

ljutito. A Grifon dodade: – Hajde da čujemo neke tvoje doživljaje.

– Mogu da vam ispričam sve svoje doživljaje, počevši od ovog jutra – reče Alisa nekako bojažljivo. – Nema svrhe vraćati se na ono što je bilo juče, jer sam onda bila sasvim druga devojčica.

– Objasni nam kako to misliš – reče Lažna Kornjača.

– Ne, ne! Prvo doživljaji – reče Grifon nestrpljivo. – Ta objašnjenja uvek oduzmu puno vremena.

Tako Alisa poče da im priča svoje doživljaje od trenutka kad je prvi put videla Belog Zeca. U početku je bila usplahirena, jer su se obe životinje pribile uz nju, jedna s jedne a druga s druge strane, razrogačile oči i razjapile usta, ali, kako je pričala, povrati hrabrost. Njeni slušaoci bili su sasvim mirni sve dok nije došla do onog mesta kad je Gusenici recitovala pesmicu *Reče ocu momak mlad* i kad su reči ispale onako naopako, a onda Lažna Kornjača uzdahnu i reče: – To je sve vrlo čudno.

– Sve je to čudno da ne može čudnije biti – reče i Grifon.

– Sve je ispalo naopako! – reče Lažna Kornjača zamišljeno.

– Volela bih da nam sad nešto odrecituje. Kaži joj da počne. – Ona pogleda u Grifona kao da on ima neku vlast nad Alisom.

– Ustani i recituj To je glas lenjivca – reče Grifon.

„Kako ova stvorenja samo naređuju i traže da odgovaram kao na času!” pomisli Alisa. „Kao da sam opet u školi.” Ipak ustade i poče recitovati, ali joj se po glavi vrzmao KADRIL JASTOGA, pa gotovo nije znala šta govori, te pesmica ispade nekako čudna:

To je glas jastoga; čuh kako se javi:

„Reš sam pečen i plivam u tavi!”

A onda usuka brke i namesti pas,

prstom uhvati dugme, tražeći spas.

Na vrelom pesku umeo je da peva

*gordo ko morski pas, veselo k'o ševa.
Ali kad sunce sine i morski psi ga okruže,
zadrhte mu glasne žice i više ga ne služe.*

– To je sasvim drugačije od onog što sam učio, kad sam bio dete – reče Grifon.

– Pa ni ja nikad ranije to nisam čula – reče Lažna Kornjača – šašava je da šašavija ne može biti.

Alisa ništa ne reče, sede opet i zagnjuri lice u šake, pitajući se hoće li se išta ikad više dogoditi onako kako treba.

– Volela bih da mi ona to objasni – reče Lažna Kornjača.

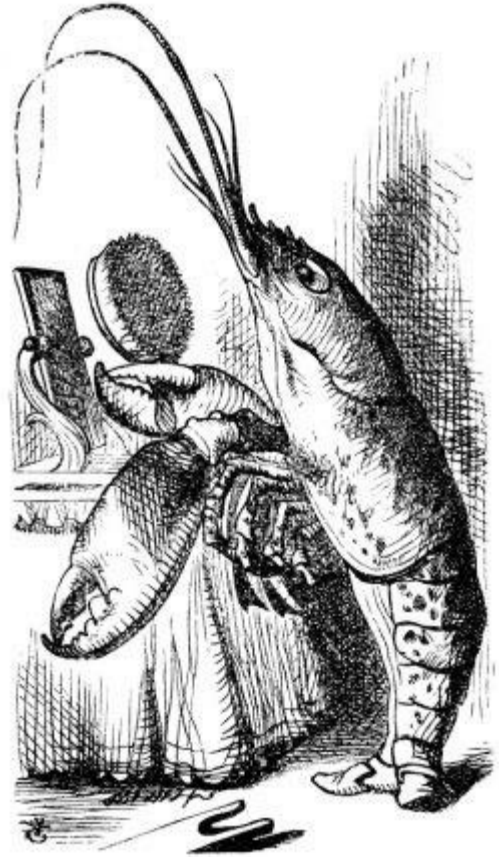
– Ona ti to ne može objasniti – brzo dodade Grifon. – Da čujemo drugu strofu.

– A ono o prstu i dugmićima? – zaintači Lažna Kornjača. – Otkud dugme, zašto ga je uhvatio, htela bih da znam?

– To je prvi korak u igri – reče Alisa – zbunjena od njena zapitkivanja, želeći da promeni razgovor.

– Da čujemo drugu strofu – ponovi Grifon nestrpljivo. – Počinje ovako: U jednoj bašti. – Alisa nije htela da bude neposlušna, iako je bila uverena da će opet sve biti pogrešno, pa nastavi drhtavim glasom:

*U jednoj bašti videh okom lasno
kako Sova i Panter dele pitu časno:
Panter uze pitu, Sova drži liniju,
dobila je samo da oliže činiju.*

*Panter gošći Sovi kašiku podari,
za sebe zadrža sve ostale stvari,
onda hitro skoči, k'o da je u lovu,
i na kraju gozbe pojede i....*

– Nema smisla da tu trucaš koješta – prekide je Lažna Kornjača. – Kad ne znaš da nam objasniš šta si htela da kažeš? To je, bogami, najzamršenije od svega što sam čula u životu!

– Tako je, i ja mislim da će biti bolje da prestaneš – reče Grifon, a Alisa odahnu.

– Hoćemo li odigrati još jednu figuru iz KADRILA JASTOGA? – nastavi Grifon. – Ili bi više volela da nam Lažna Kornjača otpeva jednu pesmu?

– O, pesmu, molim te, ako hoće Lažna Kornjača da bude tako ljubazna – odgovori Alisa tako živahno da Grifon promrmlja uvređeno: – Hm! O ukusima ne vredi raspravljati! Otpevaj joj Čorba od kornjače, hoćeš li, stara?

Lažna Kornjača duboko uzdahnu i poče grcajući da peva:

*Divna čorbo, čorbo zelena i gusta,
ukusna i krasna za svačija usta,
iz činije ti se uvek pušiš slasno.
Sipajte je odmah, da ne bude kasno!
Večernja gozbo, divna čorbo,
večernja gozbo, divna čorbo!*

*Dii-ivna čoor-boo!
Dii-ivna čoor-boo!
Ve-e-černja goo-ozbo,
dii-ivna čoo-orbo!
Divna čorbo, ko za ribu mari,
meso, testo, ili druge stvari?
Za gutljaj čorbe ove, sve bih dao,*

i nikad se ne bih pokajao!

Za gutljaj ove čorbe...

Dii-ivne čoor-bee!

Dii-ivne čoor-bee!

*Ve-e-černja goo-ozbo,
divna, divna čorbo!*

– Ponovi još jednom pripev! – dreknu Grifon, a Lažna Kornjača taman počne da peva, kad se u daljini razleže uzvik:
– Suđenje počinje!

– Hajde! – uzviknu Grifon, uhvati Alisu za ruku i odjuri i ne sačekavši kraj pesme.

– Kakvo je to suđenje? – zapita Alisa, sva zadihana od trčanja, ali Grifon samo odgovori: – Hajde! – i potrča još brže, dok je povetarac donosio za njima setne reči:

Večernja gozbo!

Divna, masna, krasna čorbo!

KO JE UKRAO KOLAČIĆE

Kad su Alisa i Grifon stigli, Kralj i Kraljica-Srce sedeli su na svom prestolu, a oko njih se sjatilo mnoštvo raznih stvorenja, svakojake male ptice i životinje, i ceo špil karata. Pred njima je stajao Pub u lancima, a sa svake strane čuvao ga je po jedan stražar: blizu Kralja stajao je Beli Zec, s trubom u jednoj ruci i svitkom pergamenta u drugoj. U sredini dvorane nalazio se sto a na njemu velika činija puna kolačića: oni su tako lepo izgledali da Alisi kad ih ugleda pođe voda na usta. „Volela bih da su već završili suđenje – pomisli ona – pa da sad posluže zakusku!” Ali tako nešto nije moglo da se desi, pa ona počne da gleda oko sebe ne bi li prekratila vreme.

Alisa nikad dotle nije bila u sudu, ali je o tome čitala u knjigama, pa je sad bila vrlo zadovoljna što je otkrila da zna uglavnom nazive svega u njemu. “Ono je sudija – pomisli – jer ima veliku periku.”

Sudija je ovde valja znati bio Kralj, preko perike stavio je krunu i očigledno se osećao vrlo neudobno.

„A ono je deo za porotu – pomisli Alisa – i onih dvanaest stvorova (morala je da kaže „stvorovi” zato što su neki od njih bili životinje a neki ptice) pretpostavljam da je to porota”. Poslednju reč je ponovila dva-tri puta, pravila se važna, a imala je i zašto, jer malo njenih vršnjaka zna šta to znači. Isto tako moglo bi da se kaže i „porotnici”.

Dvanaest porotnika marljivo su pisali na svojim tablicama. – Šta to rade? – prošaputa Alisa Grifonu. – Nemaju šta da pišu, kad suđenje još nije ni počelo.

– Zapisuju svoja imena – odgovori Grifon kroz šapat – jer će sigurno da ih zaborave do kraja suđenja.

– Glupaci! – uzviknu Alisa ljutito, ali brzo ućuta, jer Beli Zec viknu: – Tišina u sudu! – I Kralj je stavio naočare i pogledao zabrinuto naokolo ne bi li otkrio ko se usudio da govori.

Alisa je krišom posmatrala tablice porotnika i pogodi, kao da im gleda preko ramena, da svi ispisuju reč „glupaci!” i čak opazi da jedan od njih ne zna kako se ta reč tačno piše, pa je morao pitati svog suseda. „Svašta će se naći na njihovim tablicama do kraja suđenja”, pomisli Alisa.

Jedan od porotnika je imao pisaljku koja je škripala. To, naravno, Alisa nije mogla da podnese, pa obiđe celu sudnicu, stade iza njegovih leđa i uskoro ugrabi priliku da mu uzme pisaljku. To je uradila tako brzo da jadni mali porotnik (to je bio Gušter Bil) nije ni shvatio šta se desilo; dugo je naokolo tražio pisaljku, ali je ne nađe, pa je bio primoran da piše svojim prstom do kraja rasprave, što je bilo od male koristi, jer nije ostajao baš nikakav trag na tablici.

– Glasniče! Pročitaj optužbu! – reče Kralj.

Na to Beli Zec dunu tripud u tubu, odmotav svitak pergamenta i pročita:

*Kraljica-Srce lepa k'o san,
pekla kolače ceo dan.
Pub-Srce tiho se prikrao,
sve joj kolače ukrao.*

– Donesite presudu – reče Kralj poroti.

– Ne, još ne! – Beli Zec ga brzo prekide. – Još puno toga dođe pre presude.

– Pozovite prvog svedoka – reče Kralj i Beli Zec dunu tripud u tubu i uzviknu: – Prvi Svedok!

Prvi svedok bio je Šeširdžija. Ušao je unutra držeći šoljicu čaja u jednoj ruci i parče hleba s maslacem u drugoj. – Izvinjavam se, vaše veličanstvo – počeo – što sam ovo poneo,

ali baš sam pio čaj kad su došli po mene.

– Trebalo je da završiš – reče Kralj. – Kada si počeo? – Šeširdžija pogleda u Martovskog Kunića, koji ga je dopratio do suda ruku pod ruku sa Puhom. – Četrnaestog marta, bar mislim tako – reče Šeširdžija.

– Petnaestog – reče Martovski Kunić.

– Šesnaestog – dodade Puh.

– Upišite sve to – reče Kralj poroti i porotnici važno upisaše sva tri datuma na tablice, pa onda ih sabraše i pretvoriše u šilinge i penije.

– Skini svoj šešir – reče Kralj Šeširdžiji.

– To nije moj šešir – reče Šeširdžija.

– Ukrao ga je! – doviknu Kralj, okrećući se poroti koja zapisa tu činjenicu.

– Ja ih samo prodajem – dodade Šeširdžija, pravdajući se.

– Ja nemam svoj šešir. Ja sam Šeširdžija.

Na to Kraljica stavi svoje cvikere i zablenu se u Šeširdžiju koji preblede i poče da se vrpolti.

– Daj svoj iskaz – reče Kralj – i ne meškolji mi se tu ili ću narediti da te pogube na licu mesta.

To kao da nimalo ne ohrabri svedoka; on nastavi da se premešta s noge na nogu, gledajući uplašeno Kraljicu, i toliko se zbuni da odgrize parče šoljice umesto hleba s maslacom.

Upravo tog časa Alisa oseti nešto veoma čudno, i to je sasvim zbuni, dok ne otkri šta je: ona je opet rasla. U prvom

trenutku pomisli da ustane i napusti sudnicu, zatim odluči da ostane tu sve dok za nju bude bilo dovoljno mesta.

– Molim te da me ne guraš! – reče Puh koji je sedeo pored Alise. – Jedva dišem.

– Ja tu ništa ne mogu – reče Alisa krotko. – Ja rastem.

– Nemaš prava da ovde rasteš – reče Puh.

– Ne govori gluposti! – reče Alisa nešto smelije – znaš dobro da i ti sam rasteš.

– Jeste, ali ja rastem vrlo umereno – reče Puh. – I ne rastem na tako smešan način kao ti. – On se naduri, ustade i pređe na drugu stranu sudnice.

Za sve to vreme Kraljica nije skidala pogled sa Šeširdžije i baš kad je Puh prolazio kroz sudnicu, ona reče jednom od svojih dvorana: – Donesi mi spisak pevača sa prošlog koncerta! – Kad to ču, prestrašeni Šeširdžija poče tako da se trese da mu obe cipele spadoše s nogu.

– Daj svoj iskaz – ponovi Kralj ljutito – inače ću narediti da te pogube, pa makar ti ne znam kako drhtao.

– Ja sam čovek siromah, vaše veličanstvo – poče Šeširdžija drhtavim glasom – tek što sam počeo da pijem čaj... nema ni nedelju dana ili tako nešto... a i hleb i maslac se tako istanjio... a i žmirkanje čaja...

– Žmirkanje čega? – reče Kralj.

– Sve je počelo sa ž-ž-ž-... – odgovori Šeširdžija.

– Pa sigurno da žmirkanje počinje sa ž! – odgovori Kralj oštro. – Zar misliš da sam glup? Nastavi!

– Ja sam siromah čovek – nastavi Šeširdžija. – I uglavnom sve stvari otada žmirkaju, samo što je Martovski Kunić rekao...

– Nije istina! – brzo ga prekide Martovski Kunić.

– Rekao si! – reče Šeširdžija.

– Ja to poričem! – reče Martovski Kunić.

– On to poriče – reče Kralj. – Izostavite taj deo.

– Pa, u svakom slučaju, Puh je rekao... – nastavi

Šeširdžija gledajući zabrinuto oko sebe, u strahu da i Puh ne počne da poriče, ali Puh nije mogao ništa da porekne jer je čvrsto spavao.

– Posle toga – nastavi Šeširdžija – isekao sam još jedno parče hleba...

– Ali šta je Puh rekao? – zapita jedan porotnik.

– E, to ne mogu da se setim – reče Šeširdžija.

– Moraš se setiti – opomenu ga Kralj – ili ću te pogubiti!

Jadni Šeširdžija ispusti iz ruku šoljicu, i hleb i maslac, i kleče. – Ja sam siromah

čovek, vaše veličanstvo – zavapi.

– *Siromah si u mozgu* – reče Kralj.

Tog časa jedno morsko prase zaskiča u znak odobravanja, ali sudski redari odmah uspostaviše red. Da biste razumeli šta to znači, ispričaću vam šta su učinili. Redari doneše veliki džak od grubog platna i u njega strpaše glavačke morsko prase, zavezaše ga konopcem i sedoš odozgo. „Drago mi je što sam videla kako se to radi”, pomisli Alisa. „Često sam čitala u novinama kako je na kraju nekih suđenja „bilo nekih pokušaja pljeskanja i odobravanja, koji su odmah bili savladani od strane čuvara reda”, a nisam sve dosad znala kako se to čini.”

– Ako je to sve što o ovome znaš, možeš da ustaneš – nastavi Kralj.

– Ne mogu da ustanem – reče Šeširdžija – ja već stojim.

– Onda možeš da sedneš – dodade Kralj.

Na to opet jedno morsko prase veselo zaskiča, ali i njega strpaše u džak.

„E, sa morskim prasićima je gotovo! – pomisli Alisa. – Sada će sve ići brže.”

– Radije bih popio čaj – reče Šeširdžija i brižno pogleda Kraljicu koja je čitala spisak pevača.

– Možeš ići – reče Kralj, a Šeširdžija žurno napusti sudnicu i ne obuvši cipele.

– ...i odrubite mu glavu čim iziđe napolje – naredi Kraljica jednom sudskom redaru. Ali Šeširdžija se izgubi iz vida pre nego što je redar i stigao do vrata.

– Pozovite sledećeg svedoka! – reče Kralj.

Sledeći svedok je bila Vojvotkinjina Kuvarica. Ona je nosila u ruci kutiju s biberom, a Alisa je mogla da pogodi ko dolazi pre nego što je ona i ušla u sudnicu, jer su svi kraj vrata počeli odjednom da kijaju.

– Daj svoj iskaz – reče Kralj.

– Neću – reče Kuvarica.

Kralj u nedoumici pogleda Belog Zeca, a ovaj mu tihim glasom reče: – Vaše veličanstvo mora dobro da ispita ovog svedoka.

– Kad se mora nije teško – reče snuždeno Kralj, prekrsti ruke, zagleda se u Kuvaricu, prevrnu očima i reče dubokim

glasom: – Od čega se prave kolači?

– Uglavnom od bibera – reče Kuvarica.

– Od sirupa – začu se neki pospani glas iza nje.

– Ščepajte tog Puha za vrat – kriknu Kraljica. – Odrubite mu glavu! Izbacite Puha iz sudnice! Ugušite ga! Uštinite ga! Odsecite mu brkove!

U sudnici nastade rusvaj, cika i piska, sve dok ne izbaciše Puha napolje, a kad su se svi vratili na svoja mesta Kuvarica je nestala.

– Ne mari! – reče Kralj kao da mu je laknulo na duši.

– Pozovite sledećeg svedoka! – i on šapnu Kraljici: – Zbilja, draga moja, mogla bi ti da ispitaš ovog svedoka, jer mene već boli glava od svega ovog.

Alisa je gledala Belog Zeca kako nešto nespretno petlja oko liste, radoznala da vidi ko će biti sledeći svedok. „Jer, dosad još nisu skupili neke naročite dokaze”, pomisli. Možeš da zamisliš koliko se zaprepasti kad Beli Zec pročitava svojim visokim piskavim glasićem ime: – Alisa!

ALISIN ISKAZ

Ovde! – povika Alisa, i toliko se zbuni da sasvim zaboravi koliko je za nekoliko časaka porasla i tako naglo skoči sa svog mesta da jednim krajem suknje zakači porotničku klupu, obori je i prevrnu sve porotnike na glave onih što su došli da prisustvuju suđenju. Porotnici počеше da se praćakaju i podsetiše je na sud sa zlatnim ribicama koji je ona oborila pre nedelju dana.

– O, molim vas, oprostite!

– uzviknu ona sva prestravljena i počе da ih sakuplja što je mogla brže, jer joj se nezgoda sa zlatnim ribicama stalno vrzmala po glavi i nekako je nejasno osećala da mora smesta da ih pokupi i vrati na porotničku klupu, inače će svi umreti.

– Rasprava se ne može nastaviti – reče Kralj vrlo ozbiljno – dok svi porotnici ne budu na svojim mestima. Svi do jednog! – naglasi odlučno, gledajući oštro u Alisu.

Alisa pogleda na porotničku klupu i vide da je u žurbi spustila guštera naglavce, te je jadni mali stvor samo tužno mrdao repom jer nikako nije mogao da se iskobelja. Alisa ga brzo podiže i stavi kako treba: „Ionako to nije ni najmanje važno – pomisli Alisa – znam da će sud imati od njega istu vajdu bilo da sedi naglavce ili onako kako valja.”

Čim porotnici dođoše sebi od potresa prilikom prevrtanja i čim su im pronašli i vratili tablice i pisaljke, oni vredno prionuše na posao da zapišu sve što se dogodilo, svi osim Guštera, koji je bio toliko van sebe da nije mogao ništa drugo da radi nego je samo sedeo otvorenih usta i zurio u tavanicu.

– Šta znaš o svemu ovom? – reče Kralj Alisi.

– Ništa – reče Alisa.

– Baš ništa? – uporno je ispitivao Kralj.

– Baš ništa – reče Alisa.

– To je veoma važno – reče Kralj, okrećući se porotnicima. Oni su taman hteli da to zapišu na svoje tablice kad Beli Zec upade: – Nevažno, mislite, vaše veličanstvo – reče sa poštovanjem, ali se mrštio i kreveljio gledajući Kralja.

– Nevažno, razume se da sam to mislio – dodade žurno Kralj i nastavi u pola glasa sebi u bradu: – važno-nevažno-nevažno-važno... kao da isprobava koja reč bolje zvuči.

Neki porotnici zapisaše „važno”, a neki „nevažno”. Alisa je sve to videla, jer je stajala blizu i mogla da pročita sve što je bilo zapisano na tablicama: „To nije nimalo važno!” pomisli Alisa.

Tada Kralj, koji je marljivo nešto zapisivao u svoju beležnicu viknu: – Mir! – i pročita iz beležnice: – Pravilo četrdeset i drugo. Sve osobe više od jedne milje moraju da napuste sudnicu.

Svi pogledaše u Alisu.

– Pa ja nisam visoka jednu milju – reče Alisa.

– Jesi – reče Kralj.

– Visoka si skoro dve milje – dodade Kraljica.

– Neka je i tako, ali ja neću da odem – reče Alisa. – Sem toga, to i nije neko pravilo; upravo ste ga sad izmislili.

– To je najstarije pravilo u knjizi! – reče Kralj.

– Onda bi moralo da bude pod brojem jedan – reče Alisa.

Kralj preblede i brzo zatvori beležnicu. – Donesite presudu – reče poroti muklim drhtavim glasom.

– Ima još svedoka, vaše veličanstvo – priskoči hitro Beli Zec. – Upravo smo našli ovo parče hartije.

– Šta piše? – upita Kraljica.

– Još ga nisam otvorio – uzvрати Beli Zec – ali izgleda da je to pismo koje je zatvorenik nekome pisao.

– Ne može biti drugačije – reče Kralj – sem ako je napisano nikome, što je doista neobično, zar ne?

– Kome je upućeno? – upita jedan od porotnika.

– Nije uopšte upućeno – reče Beli Zec. – U stvari, spolja ništa i ne piše. – Onda razvi hartiju i dodade: – To i nije pismo, na kraju krajeva. To su neki stihovi.

– Je li to rukopis optuženog? – upita jedan drugi porotnik.

– Ne, ne, ne bih rekao... nije – reče Beli Zec – a to i jeste najčudnije od svega. (Porotnici se zbunjeno zgledaše.)

– Mora da je podražavao nečiji rukopis – reče Kralj. (Svi porotnici se odjednom opet razvedriše.)

– Dopustite, vaše veličanstvo – reče Pub – ja to nisam napisao i oni ne mogu dokazati da jesam, jer nema nikakvog potpisa na kraju.

– Ako ga nisi potpisao – reče Kralj – to još samo pogoršava stvar. Mora da si smerao nešto rđavo, jer bi se inače potpisao kao svaki častan čovek.

Na to svi zapljeskaše, jer je to bila prva pametna stvar koju je Kralj rekao tog dana.

– To dokazuje njegovu krivicu – reče Kraljica.

– To ništa ne dokazuje! – reče Alisa. – Vi čak i ne znate o čemu su ti stihovi.

– Pročitaj ih – reče kralj.

Beli Zec stavi cvikere: – Odakle da počnem, vaše veličanstvo? – zapita.

– Počni od početka – reče Kralj trezveno – i nastavi dalje, a kad dođeš do kraja onda stani.

Beli Zec pročitao ove stihove:

*Čuh da si juče kod nje bio,
I o meni njemu mnogo govorio,
A ona ti rekla da dobar glas uživaš,
Šteta samo što ne znaš da plivaš.
Rekla mi je da te nikuda ne šalje,
(Znali smo da je sve to tako).
Bude li htela da tera dalje,
Neće ti biti nimalo lako.*

*Njoj sam dao jedan, njemu dva, zna se,
Vi njima tri, dva ja uzeh za se.
Onda su tebi vratili sve,
Iako su oni moji bili pre.*

*Ako u sve ovo bilo kada,
Budemo ja ili ona upleteni,
On reče da se čvrsto nada
Da ćemo biti odbranjeni.*

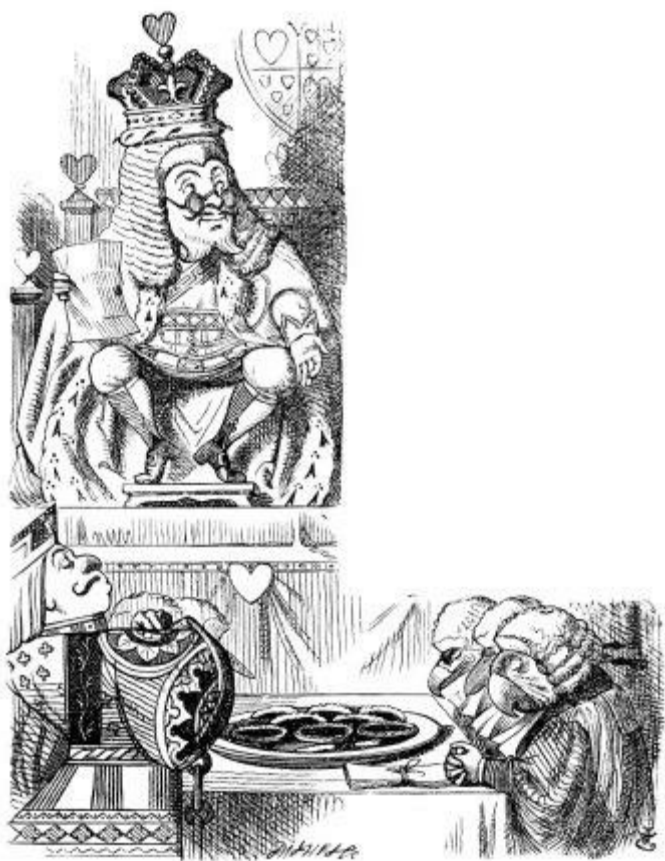
*Mislio sam da si ti taj
(Sve vreme, pre ovog njenog ispada)
Koji se isprečio, znaj,
Između njega, nas i toga, tada.*

*Sad čuvaj tajnu od njega vešto,
Ako mu kažeš, reći će nešto,
Da ona njih voli više od svega,
To je tajna za mene i tebe, ne za njega.*

– Ovo je najvažnije od svih svedočenja koja smo dosad čuli
– reče Kralj trljajući ruke – pa neka porota...

– Ako iko u poroti uspe ovo da objasni – reče Alisa (ona je toliko porasla za onih nekoliko trenutaka da se uopšte nije plašila da upada kralju u reč) dala bih mu petoparac. Ja ne

verujem da u tome ima i trunke smisla!

Svi, porotnici zapisaše na svojim tablicama: „Ona ne veruje da u tome ima i trunke smisla!” – ali nijedan od njih se nije potrudio da joj objasni.

– Ako pesma nema nikakvog smisla – reče Kralj – to je dobro jer se bar ne moramo mučiti da ga pronađemo. Ali ipak, ne bih mogao reći! – nastavi Kralj raširivši hartiju na kolenima i gledajući jednim okom stihove. – Čini mi se da sam uhvatio neki smisao... „Šteta samo što ne znaš da plivaš”... – Umeš li

ti da plivaš? – reče on okrećući se Pubu. Pub tužno odmahnu glavom: – Zar se to po meni ne vidi? – reče. (Zacelo da se videlo da ne ume, jer je sav bio od kartona.)

– U redu – reče Kralj i nastavi da mrmlja za sebe i čita stihove: „Znali smo da je sve to tako...”, to se odnosi na porotu, svakako... „Njoj sam dao jedan, njemu dva, zna se...”, ah, to mora da je ono što je on uradio sa kolačićima, znaš...

– Ali pesma se nastavlja: „Onda su tebi vratili sve.” – reče Alisa.

– Pa, evo ih, tu su! – reče Kralj likujući, pokazujući prstom kolačiće na stolu. – Ništa ne može biti jasnije od ovoga. A sada opet: „sve vreme, pre ovog njenog ispada”, ti nikad nisi imala ispade, draga moja, bar koliko ja znam? – reče Kralj Kraljici.

– Nikada! – reče Kraljica besno, gađajući Guštera

mastionicom. (Nesrećni mali Bil je prestao da piše prstom po tablici, kad je video da prst ne ostavlja nikakav trag. Sada je opet počeo žurno da piše, upotrebljavajući mastilo koje mu se slivalo niz lice, dogod je trajalo.)

– Znači da te reči ispadaju, što se tebe tiče – reče Kralj gledajući naokolo i smešeći se. U sudnici je vladala mrtva tišina. – To je igra reči! – dodade Kralj ljutito, pa svi prsnuše u smeh.

– Neka porota počne suđenje – reče Kralj već dvadeseti put toga dana.

– Ne, ne! – reče Kraljica. – Najpre presuda, a onda suđenje.

– Koješta! – reče Alisa glasno. – Ko je još to čuo da se prvo donese presuda, a onda počne suđenje!

– Zaveži! – reče Kraljica crveneći.

– Neću! – reče Alisa.

– Odrubite joj glavu! – povika Kraljica iz sveg glasa.

Niko se ne pomeri s mesta.

– Mnogo se ja obazirem na to... – reče Alisa. (Ona je već porasla do svoje prave veličine). – Vi ste samo običan špil karata!

U tom trenutku špil karata polete pravo na Alisu: ona vrisnu pola od straha i pola od srdžbe, htede da ih udari... a onda vide da je na obali, da joj je glava na sestrinom krilu i da joj ona nežno sklanja s lica suvo lišće koje je sletelo s obližnjeg stabla.

– Probudi se, Alisa, dušo! – reče joj sestra. – Što si dugo spavala!

– Da znaš šta sam sanjala! – reče Alisa, i ispriča svojoj sestri sve čega se sećala, sve te čudnovate doživljaje o kojima ste ovde čitali. Kad je završila, sestra je poljubi i reče: – Zaista, to je bio čudan san, dušo, svakako, ali sad požuri na užinu, već je kasno. – I Alisa ustade i otrča, jednako misleći kako je to bio zaista divan san.

Ali njena sestra mirno ostade da sedi na istom mestu. Spustila je glavu na ruku, posmatrala zalazak sunca i mislila na malu Alisu i sve njene divne doživljaje, dok i sama ne poče nešto tako da sanjari. Evo kakav je bio njen san:

Najpre je sanjala malu Alisu. Videla je njene tanušne ruke kojim je obgrlila kolena, videla kako se sjaje njene vedre oči uprte u njene, slušala zvuk njenog glasa, videla kako zamahuje glavom i zabacuje kosu koja joj je svaki čas padala u oči – i dok je tako slušala ili joj se bar činilo da sluša, sve oko nje ožive od onih čudnih stvorova iz sna njene male sestre.

Visoka trava kraj njenih nogu zašušta kad Beli Zec žurno projuri, a preplašeni Miš bućnu u obližnju baru. Činilo joj se da čuje zveket šoljica za čaj dok su Martovski Kunić i njegovi prijatelji pili svoj večiti čaj, i da čuje kreštav glas Kraljice kako izdaje naredbu da se njeni zlosrećni gosti pogube, a beba-prase kijala je na Vojvotkinjinom krilu, a tanjiri i činije leteli su oko njih. Još jednom se začu krik Grifona, škripa Gušterove pisaljke i skićanje ućutkivanih morskih prasića... sve je to ispunjavalo vazduh i mešalo se s jecajima Lažne Kornjače što su dopirali iz daljine.

Sedela je tako, zatvorenih očiju, gotovo verujući da je u Zemlji čuda, mada je znala da treba samo da otvori oči, pa će se sve promeniti u jednoličnu stvarnost... videće da trava

šušti na vetru, a jezerce žubori od trske što se u njoj njiše... zveckanje šoljica za čaj pretvoriće se u zveket klepetuše na ovcima, a Kraljičin kreštav glas u viku pastira, a kijanje bebe, krik Grifona i svi ostali čudni zvuci pretvaraju se (ona je to znala) u vrevu bučnog dvorišta na njihovom imanju... a rika goveda u daljini zameniće mukle jecaje Lažne Kornjače.

Na kraju, zamišljala je kako će ta njena mala sestra, kad prođu godine, rasti i odrasti; kako će, kad bude već odrasla, sačuvati bezazleno i nežno srce iz svog detinjstva; kako će okupljati oko sebe decu, malu kao što je ona bila, i pričati im mnoge čudnovate priče, od kojih će im se zažagriti oči i usplamteti srca, a verovatno će im ispričati i ovaj svoj san o Zemlji čuda. Ona će razumeti sve njihove male jade i uživati u njihovim bezazlenim radostima, sećajući se srećnih letnjih dana iz svog detinjstva.

¹ Gde je moja mačka?